

257
AUGUST
2023

Dunărea de Jos

consiliul județean galați ● centrul cultural „dunărea de jos“

FESTIVALUL DE FOLCLOR

Doina Covurluiului

revista

DUNĂREA DE JOS

EDITOR: CONSILIUL JUDEȚEAN GALAȚI

PREȘEDINTE: Costel FOTEA

CENTRUL CULTURAL DUNĂREA DE JOS

MANAGER: Vali Viorel SANDU

REDAȚIA:

Redactor șef: Florina Zaharia

Redactori: Alina-Simona Dragomir, Laura Dumitrache,
Eduard Mihalcea, Adrian Doru Nica, Costel Radu.

Responsabilitatea pentru conținutul opiniilor, argumentelor sau părerilor aparține, în exclusivitate, autorilor. Materialele primite, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază. Redacția revistei nu împărtășește întotdeauna ideile conținute în textele publicate. Alte detalii despre activitatea Centrului Cultural „Dunărea de Jos” Galați pot fi aflate pe pagina web a instituției (www.ccdj.ro) sau pe pagina de facebook: *Centrul Cultural Dunărea de Jos Galați*. Arhiva parțială a revistei se regăsește pe site-ul instituției. Revista *Dunărea de Jos* este membru APLER (Asociația Publicațiilor Literare și a Editorilor din România).

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Str. Domnească, nr. 61, cod: 800008, tel. 0236418400, fax. 415590,
e-mail: office@ccdj.ro
ISSN: 1583-0225

Revista poate fi procurată de la sediul redacției.

Aceasta poate fi citită integral și gratuit în arhiva sa:

https://www.ccdj.ro/editura_revista.html

the international council
of organizations
of folklore festival
and folk art

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FOLCLOR

Doina Covurluiului

Începând cu vara anului 2006, an de an, a avut loc la Centrul Cultural „Dunărea de Jos” din Galați, România, Festivalul Internațional de Folclor „Doina Covurluiului”. Cea de-a 16-a ediție a festivalului este programată în perioada 16-21 august 2023.

Încă de la prima ediție, la festival au fost prezenți sute de artiști din peste 30 de țări din Europa, Asia, Africa și America, astfel, oamenii din județul Galați au avut ocazia pentru a fi martori la tradițiile multor națiuni ale lumii.

Festivalul este membru înregistrat CIOFF, iar organizatorii săi respectă pe deplin prevederile și recomandările forumului internațional menționat anterior.

Evenimentele au loc începând cu ora 18.00. Publicul are acces pe baza invitațiilor care se obțin de la sediul Centrului Cultural „Dunărea de Jos” (str. Domnească, nr. 61).

Ion Chiciuc

*Director al Ansamblului Folcloric
„Doina Covurluiului”*

CONSILIUL JUDEȚEAN GALAȚI

CENTRUL CULTURAL
"Dunărea de Jos"
GALAȚI

Festival Concurs Județean
de Interpretare pentru
Copii și Tineri

Secțiuni:
canto muzică populară
canto muzică ușoară

Grupe de vârstă:
7-13 ani
14 - 19 ani

Școala de Arte în Spectacol

21-22 AUGUST 2023

Complexul Muzeal de Științele Naturii „Răsvan Angheluta”

SPECTACOLELE ÎNCEP LA ORA 18.00

Consiliul Județean Galați prin Centrul Cultural „Dunărea de Jos” organizează festivalul concurs județean „Școala de Arte în spectacol”. Sunt invitați să participe copii

și tineri viitori artiști cu vârste între 7 și 19 ani, ce vor lua parte la un concurs structurat pe două secțiuni, canto muzică populară și canto muzică ușoară, fiecare secțiune cu două categorii de vârstă 7-13 ani și 14-19 ani.

CONSILIUL JUDEȚEAN GALAȚI

CENTRUL CULTURAL
"Dunărea de Jos"
GALAȚI

Scoala de Arte

ANUL ȘCOLAR 2023 - 2024

CURSURI	VÂRSTA MINIMĂ	DURATA			
CHITARĂ, CHITARĂ BAS	10 ANI	3 ANI	CANTO MUZICĂ POPULARĂ	6 ANI	3 ANI
PIAN	6 ANI	5 ANI	DANS CLASIC - BALET	5-14 ANI	5 ANI
ORGĂ ELECTRONICĂ	10 ANI	3 ANI	DANS DE SOCIETATE	5 ANI	2 ANI
PERCUȚIE-BATERIE	12 ANI	2 ANI	DANS POPULAR	6 ANI	2 ANI
VIOARĂ	10 ANI	5 ANI	PICTURĂ	8 ANI	3 ANI
INSTRUMENTE DE SUFLAT SAXOFON	8 ANI	3 ANI	ARTĂ DECORATIVĂ ȘI DESIGN	11 ANI	3 ANI
ACORDEON	10 ANI	3 ANI	ICONOGRAFIE	11 ANI	3 ANI
CANTO MUZICĂ UȘOARĂ	6 ANI	3 ANI	GRAFICĂ	8 ANI	3 ANI
			ARTĂ FOTOGRAFICĂ	10 ANI	2 ANI
			ACTORIE	10 ANI	2 ANI
			INSTRUMENTE POPULARE	8 ANI	2 ANI

ÎNSCRIERI ȘCOALA DE ARTE 1 AUGUST – 1 SEPTEMBRIE 2023 LA SEDIUL CENTRULUI CULTURAL „DUNĂREA DE JOS”
STR. DOMNEȘCĂ NR.61, DE LUNI PÂNĂ VINERI ÎNTRE ORELE 9.00-18.00.

ADMITERE ȘCOALA DE ARTE 4 - 15 SEPTEMBRIE 2023- TESTARE GRATUITĂ

DESCHIDEREA ANULUI ȘCOLAR - 25 SEPTEMBRIE 2023 ORA 16:00
LA CENTRUL MULTICULTURAL Str. DOMNEȘCĂ NR.91

Uniunea Scriitorilor din România
Filia Sud-Est

Consiliul Județean Galați
Primăria Cudalbi
Consiliul local

ATELIERELE CREATIVE JUNIOR LITERAR

Scriitori din filiala Sud Est a Uniunii Scriitorilor din România împreună cu jurnaliști și artiști fotografi au realizat câteva ateliere creative în comuna Cudalbi, județul Galați. Proiectul este finanțat de Primăria Cudalbi și Consiliul Județean Galați împreună cu Uniunea Scriitorilor din România.

Atelierele au fost susținute de Aida Zaharia, scriitor și jurnalist, Adrian Zăinescu, poet și fotograf profesionist, Ion Avram, poet și prozator, membru al Filialei Sud-Est a Uniunii Scriitorilor din România, Maricica Sava, scriitor și bibliotecar, și Lăcrămioara Donose, poet și artist vizual.

Elevii cu vârste cuprinse între 9 și 14 ani au fost curioși să afle cum se scrie o știre sau un poem pornind de la o imagine.

Mulțumiri domnului primar din comuna Cudalbi și celor două coordonatoare de proiect Sorina Drăgan și Camelia Tiron.

A pleca înseamnă a lucra

Victoria Milescu

Doamna Gabriela Stanciu Păsărin scrie cu dezinvoltură poezie, proză scurtă, roman, în mare parte inspirate din propria experiență de viață, în contextul unei realități, de cele mai multe ori, cu aspecte dramatice la nivel individual și social. Cu toate că și-a publicat cărțile mai târziu, nu este o începătoare în ale scrisului, fapt ce se observă din coerența exprimării, stăpânirea deplină a fluxului narativ și emoțional, textele autoarei citindu-se cu ușurință, chiar stârnind o anumită curiozitate în a urmări desfășurarea faptelor grație unei construcții inteligente venite atât din har cât și din profesia de arhitectă. De remarcat mi se par a fi spiritul de observație în a contura portrete și situații din realitatea imediată, dar mai ales abilitatea de a sesiza esența unei întâmplări, cu trimitere spre o tentă sapiențială. Astfel, confesiunea, relatarea autobiografică au nu numai o amprentă sentimentală, ci și una meditativ reflexivă asupra unor teme fundamentale, ce revin obsesiv, viața și moartea. Acestor teme se subsumează și cele șapte povestiri din recenta carte, *Plecări spre altundeva*, apărută la editura Beta, în 2023, care încă din titlu sugerează o încărcătură dramatică,

iar la lectură impactul emoțional este maxim fiind vorba uneori de evenimente reale, din perioada contemporană, unele la scară mare, trăite de mulți dintre noi.

Cartea este unitară, titlul având acoperire în toate povestirile, toate vorbind despre *plecări*. În povestirea „Moarte subită” – iată o anticipare a diagnosticului recent, pus în cazul unor persoane care se prăbușesc brusc și mor subit – este vorba de *plecarea* din viață a unor vecini de palier ai autoarei, în perioada Covidului, textul cuprinzând succint elementele caracteristice ale așa-zisei pandemii: izolarea la domiciliu, izoleta, moartea în spital, sacul de plastic în care e introdus decedatul, incinerarea. Totul se petrece rapid, frisonant, inuman, incredibil. Tema pandemiei e abordată și în „Vă rugăm, rămâneți acasă!”, sloganul binecunoscut din acele vremuri de panică indusă, de situații aberante. Aici, un tânăr doctor își tratează mama de Covid, nerecunoscându-se inițial, mama fiind cu masca de oxigen, doctorul camuflat hilar conform protocolului.

Atmosfera spitalului revine și în „Plecat cu zile”, unde un bărbat ajuns în spital cu răni ușoare în urma unui accident rutier, moare din cauza neglijenței personalului medical, care încearcă să se disculpe, folosind subterfugii penibile. O experiență personală trăită în cadrul unei drame colective, din timpul evenimentelor din decembrie '89, e relatată în „Tortul aniversar”. Aici, *pleacă* în mod violent vechea formă de guvernământ a țării, cu lupte văzute și nevăzute, *pleacă* multe vieți tinere, autoarea fiind prinsă în vârtejul mișcărilor de stradă, dar scăpând cu viață, poate tocmai pentru a depune mărturie. Dar nu numai oamenii pleacă sub diverse forme, ci și lucrurile, având și ele viața lor proprie.

În povestirea „Casa bătrânei”, citim despre o *plecare* dintr-o casă veche în una nouă. Dar și despre *plecarea* proprietarului, în urma unui infarct atunci când casa îi este confiscată. Nostalgia unei case vechi, părăsite o regăsim în „Moștenirea de la Malul cu flori”. Aici, lucrurile se petrec invers. Moștenitoarea pleacă de la oraș la sat, preferând o casă veche de la țară, încărcată de amintirile copilăriei petrecute aici. Metaforice sau reale, *plecările* schimbă oamenii, destinele lor determinându-ne să privim cu maximă responsabilitate acțiunile noastre.

Gabriela Stanciu Păsărin scrie cu înfrigurare, cu simț critic și civic, cu disperarea unui suflet vulnerat, ce vrea să transmită parcă un mesaj omenirii. Prin veridicitatea unor fapte trăite personal, din istoria recentă, unele pagini capătă valoare de document. Cartea se deschide sub binecunoscutul moto al lui Alphonse Allais „A pleca înseamnă a muri puțin, dar a muri înseamnă a lăsa mult.” Poate că a muri înseamnă a pleca într-o altă dimensiune, iar de acolo a lucra asupra a ceea ce ai lăsat aici. Așa s-ar putea explica faptul că uneori un scriitor lucrează și după moarte, devenind mai cunoscut și mai apreciat decât atunci când trăia.

Jurnal de lectură la Dunărea de Jos

Dansând cu fulgerul, Ștefan Dima Zărnești, Ed. Tecora

Adi G. Secară

Dansul cu Poezia are regulile lui, dar mai ales libertățile sale, Ștefan Dima Zărnești adaptându-se cu grație unei oscilări între Strigăt și Tăcere, între viață și moarte. Moto-ul cărții este semnificativ, cuvintele fiind ale poetului care semnează volumul: „Moartea nu ar veni dacă viața n-ar căuta-o cu lumânarea.”

Primul poem și ultimul sunt alese cu grijă, tocmai pentru a susține construcția acestui templu-carte dedicat Fulgerului (olimpian?) apollinic. Din ceea ce aflăm din prefață și postfață, semnate de Dumitru Istrate Rușețeanu, respectiv Marin Ifrim, povestea de viață, cu amărăciunile ei, constituie sursă de inspirație (ca la aproape orice poet, de altfel, care vrea să țină cont de biografie, neermetizând sau abstractizând, suprarealist ori ba!), poemul „Nebucurie” fiind exemplar în acest sens: „Orfanul de întrebări/ Joacă la ruleta vieții/ Bucuria nimănui./ Mai crede-n alfabetul/ care-l minte/ Stă la colțul lumii/ Cu pălăria sufletului întinsă/ Râde, plânge

înainte/ Omul fără buzunare/ Cerșetorul de cuvinte” (p.12) „Un fel de școală” este un text care deschide perspectiva unui gavrochism demn, P.S.-ul poemului are dramatismul său, care invită la un tragism de învins, pe cât posibil: „M-ascund în fiecare sărbătoare/ S-aud ecoul hainelor care mă plângeau” (p.17), umanitatea închizând din când în când străzile bucuriei, conform „Jocurilor false” de la p. 18.

Rezultă o poezie existențialist expresionistă, cu măsură, modernistă cât se poate la început de secol XXI, în căutarea confirmării unei sacralități: „Plângeam ascuns de geam/ neputința mâinilor/ De a ne zbura în alt timp./ Îndrăznește-mă realitate/ Îngenunchează-mi/ Gândirea, privirea, menirea/ Lângă pasărea vieții/ ce-și caută altarul”.

Tensiunea vine tocmai din relația gândire-trăire (a credinței), un onirism aparte revendicându-și existența: „De-atâta așteptare/ S-au spart ploile/ Prin târgul de vise./ Hoții cuvintelor furau/ Tăceri ascunse/

Mușcătură de măr/ Plecare dincolo./
Așteaptă-mă/ Când pământul mă va chema./
Până atunci ca suvenir/ Voi purta la rever/
Semnul lui Amin.” (p.14)

La urma urmelor, trăirea-scrierea
Poeziei nu este ca un vis? În care reînvie
copilăria, aproape blagian, nestrivindu-se
corola, dar trăgându-se cu praștia doar de
dragul artei cuvintelor care rememorează:
„C-un zâmbet de copil/ Am încărcat praștia/
Și-am tras în stele./ cerul mi-a făcut cu
ochiul./ De-atâta înălțare/ Splendori de
gânduri/ În floreau/ În copacul vieții/ Ce
frumos e să tragi/ Cu praștia-n stele.” (p.15)

Poemul „Bilete” este, cumva,
kunderian, dacă tot ne-am despărțit de
scriitorul ceh recent: „Cineva/ sapă-n fântâna
adevărului/ Numele părinților/ Altcineva ne
vinde/ Bilete pentru Rai/ În cădere dansul ei/
Frunza-mi face și desface/ Jocul nemuririi/
pe umerii cerului mă-nalță/ S-aprind lacrima
unei stele.” (p.19)

Hipersensibilitatea poetului este
aproape de nestrunit, dar nu se cade într-
un joc strict al ego-ului, lecțiile vieții
conducându-l cu generozitate către empatie:
„Se-nalță poezii/ La pomul universului/
culegând flori de lumină/ pentru taraba
vieții./ plete lungi de cuvinte/ pe umeri duc
mereu./ Iar ochii lor/ Fluturi de șoapte-n zori/
Flămânde poezii/ ne-așteaptă să-nflorim/
pentru o nouă iertare.” (p.21)

Între Prometeu și Dionis, cum
spuneam, poetul încearcă să fie spiritual
apollinic (creștinește), dar când dansezi cu
fulgerul, nu poți fi decât... dionisiac: „Sub
loviturile de bici/ Ale raiului/ dansez cu
fulgerul./ Cu lacrima durerii/ Șterg praful
minciunii/ De pe obrazul lumii./ În brațele
tăcerii/ Pradă luminii mă dau./ Sparg cerul
clepsidrei/ Ascuns în piramide/ strig:/ viață,
trăiește-mă!/ dau/ cu parfum de nor/ să mă

învețe/ cât să mor.” (p.22)

Vitalist așadar, scrie (și) din instinct
de poet autentic (vetero-testamentar, dar
nevrând să dea deșertăciunii ceea ce este
al ei!): „Săpând cu viață/ În viața noastră/
Vedem ce înalt e adâncul./ E tăcerea născută
din cuvânt/ pasăre fără aripi/ ce ne învață
zborul/ Sângerând a lacrimă.” (p.23)

Nietzschean, se vede că a privit
în abis, unde a văzut și corbii lui Poe, în
ipostază aproape de Goya, fără de aripi,
traumele copilăriei dictând: „Ce rău mi-a
părut/ C-am învățat pereții să plângă.” (p.24)

Primul său volum a fost intitulat
„Școala de îngeri”. probabil ecouri sunt și
în acest al treilea volum al domniei sale:
„Realitatea mă simte/ Microb al singurătății/
De-atâta timp/ Mi-s ochii ruginiți/ Văzând
îngeri răcăciți/ Căutători de părinți/ prin
școala de plâns./ De ce sunteți/ dacă nu
sunteți?” (p.28) „Uneori” (titlu de poem,
p.91). Realitatea chiar este... un tartor
sadic care poate arăta „de unde vine toamna
păsărilor plânse”.

Dansul este și zbor, zborul se mai
și dezbracă, există și o obsesie icariană
(sau luciferică) a căderii, poemele mai se
întregesc și filosofic, dacă tot vorbeam de un
existențialism sui generis, dar până la urmă
se vrea și firescul nefilosofic, din poemul...
„Nefilosofică”: „Hai, viață, trăiește-mă/
Gustă-mi suspinul/ fericirii/ Și-nvață-mă/
cumse moare/ puțin câte puțin/ Cu cel
care vine plângând de vorbă/ cu tăcerea?
Dansând cu fulgerul/ Mă-nalți pe umerii
cerului/ S-aprind lacrima unei stele.” (p.88)

Dar, în ultimă instanță, iubirea de
înțelepciune este cea care îl îndeamnă și
către Liric: cu scânteie presocratică, cu ecou
nastratinian: „Într-o zi/ mi-a zis un om/
-Uite un soare copt în pom/ I-am răspuns

c-un zâmbet mut/ E un fel de mult mai mai
mult/ Din sfârșitul neînceput/ Plinătate-n
absolut...”. (p.56)

Deși există și un poem „Delir”
(unde gândul dansează și el cu fulgerul!),
unde splendoarea de tip extrem oriental
(haiku) punctează („... Să dezbrac tristețea/
Să-i văd pașii călcând/ pe flori de nisip”,
p.42), poetul nu se lasă pradă discursului
necontrolat, dicteului automat pur și
simplu, deși emoțiile sunt temelie. Dar cum
spuneam, blagian, s-ar vrea un alt trup, de
munte sau de stea, poate de galaxie: „Am
fost mușcătura unui om de zăpadă/ Cioplit
în mirosuri de cuvinte./ Sunt vagabondul/
Ce dansează/ Cu mireasa flăcării/ prin agonii
stelare./ Eu scrinul din eter/ Al neumblatelor
zile/ Vreau să v-aprind/ Constelații noi/ Prin
aura tăcerii” (p.33)

Generos poetul, generoasă și Poezia
cu Ștefan Dima Zărnești! Unde există curaj,
Plânsul este învins, (și) cu Vederea de
dincolo de vedere, „dincolo de infinit./ Viața
și moartea/ Două păsări de nimic.” (p.57).

ART CITY reading

La facultate nimic nu stă pe loc.
Campusul este într-o forfotă continuă, veșnic
plin de viață, de emoții, de vorbe cu sau fără
însemnătate. Trebuie să asist la nenumărate
cursuri, trebuie să mă ocup de interminabile
proiecte. Este bine totuși că îi am pe prietenii
mei permanent lângă mine. Învățăm
împreună, suferim împreună, ne distrăm,
râdem și plângem împreună. Astăzi este o
zi deosebit de ocupată. Tocmai am terminat
un curs și va trebui să ajung în scurt timp la
o prezentare care va fi ținută în amfiteatrul
mare, însă înainte de asta trebuie să predau o
hârtie importantă unui profesor.

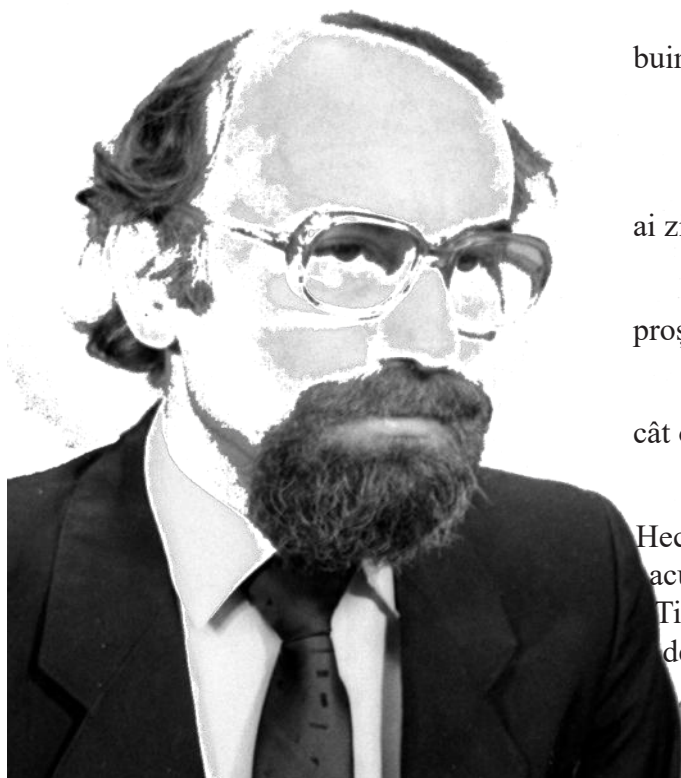
Mai întâi mă grăbesc să ajung la
xerox, acest tărâm al făgăduinței studenților,
de care toți depindem în mod egal indiferent
de creier, rezultate academice sau statut
social, fapt pentru care se formează cozi
enorme zi de zi, oră de oră. . După aceea
trebuie să traversez din nou întregul campus,
drum ce ia cam zece minute, ca să ajung la
biroul profesorului în cauză, sperând doar
că mă va primi instant. În final, va trebui să
parcurg același drum întorcându-mă spre
amfiteatru. Aș putea să întârzi, dar în acest
caz voi fi primit cu cinci sute de priviri reci și
pline de judecată ațintite asupra mea. Nu este
un supliciu de netrecut, dar este cu siguranță
mai mult decât indezirabil. Nu am, în teorie,
mai mult de cincisprezece minute să le fac pe
toate.

Uvertură (fragment)
Valentin Antonescu

Sărutul lui Paris

Pe bancheta din spate, Paris și Hector păreau două statui plouate și rușinate de ele însele. Niciunul nu îndrăznea să spună ceva, aveau ochii pierduți în verdele spălăcit al câmpiei de vară și nici nu cutezau să se privească.

Ion Manea

- Ce-am făcut noi doi, Hectore? rupse cu un glas dogit Paris tăcerea.

- Ne-am îndrăgostit ca niște proști, primare!

- Oprește mașina! țipă ca din gură de șarpe primarul.

Frâna bruscă îi mai dezmetici din buimăceală.

- Ce e? sări Hector.

- Coboară și taci! Mai spune o dată ce ai zis!

- Am zis că ne-am îndrăgostit ca niște proști.

După o tăcere care lui Hector i se păru cât o veșnicie, Paris grăi:

- Dacă e așa cum spui tu, noi doi, Hectore, tocmai am trăit o clipă istorică. De acum încolo, lupta seculară dintre Riagla și Tiagla nu va mai fi la fel. Sau nu va mai fi de deloc.

- Ciudat, Parise, tare ciudat! Noi le știam pe astea două ca pe niște dușmance

de moarte, le cunoșteam chipurile din poze și de la televizor, și numai o teribilă repulsie simțeam! Și eu și tu!

- Se pare, Hectore, că ori n-a fost așa, ori a fost și nu mai e! Eu, acum o iubesc pe Elena din Tiagla! Și mi-e tare dor de ea!

- Mie-mi spui? Numai pe Hortensia o văd în fața ochilor! Hai să ne întoarcem după ele!

- Ești nebun? Suntem în război!

- Domnule primar, o să vă udați până la piele! Nu vedeți că a început ploaia?

Era șoferul.

O ploaie ca o spălare, sau ca un botez, se prelingea pe trupurile celor doi bărbați.

Intrară spășiți în mașină.

În sensul celălalt, pitulate pe bancheta din spate a blindatei lor, Elena și Hortensia nu scoteau nici un cuvânt, se afundaseră în propriile lor ființe, nu vedeau și nu auzeau nimic, nu percepeau nici măcar ropotul ploii de vară pe tabla mașinii ce zbură spre Tiagla.

- Eu mă întreb unde e tata. Unde a dispărut Ion Ionescu? Că după el veniserăm, izbucni Elena.

- Zău? Tu chiar nu realizezi ce s-a întâmplat? De asta îți arde ție acum? Lasă-l pe Vrăjitor, știi bine că iese nevătămat din orice situație, apare el, problema e dacă realizezi ce am făcut noi două, dacă tu mai simți pe buze sărutul lui Paris, că eu pe al lui Hector îl simt ca și cum o plapumă dumnezeiască mi s-ar fi așternut peste trupul tocmai ieșit din cea mai adâncă glaciațiune.

Din senin, din prea multă încordare sau dintr-un imbold ce urcase năvalnic topind instantaneu toată tensiunea interioară strânsă în ultimele ore de evenimente tulburătoare, Elena începu să râdă din toată puterea ființei sale.

Până și șoferul tresări. Hortensia o privea năucă.

- Sărutul lui Paris? Nu se știe spre ce ne va duce el, draga mea. Vom trăi și vom vedea! zise ea după ce se potoli.

- Vom trăi și vom vedea, sau vom iubi și vom vedea? aceasta e problema!

- Nu mi-am închipuit niciodată că poate fi atât de frumos Paris din Riabla! exclamă Elena.

- Dar Hector al meu? Ai văzut cum sclipa pur și simplu? glăsu Hortensia chicotind la dreapta ei.

Mașina le ducea pe cele două tinere spre cetate și spre propriile lor vieți.

*

Ce resorturi interioare, ce forțe intervenționiste oculte acționaseră, ce reacții noi se produsese în misterioasa retortă a destinului, ce zaruri și de ce fuseseră rearuncate de stăpânii din umbra istoriei pentru ca inamicii ireconciliabili, cei doi primari și cei doi adjuncți, dușmani de moarte până atunci, să se sărute în mijlocul autostrăzii dintre cele două cetăți ce se războiau de milenii și nu păreau a se putea împăca vreodată?

Cu mai multe mii de ani în urmă, nu chiar așa departe de Riagla și Tiagla, dar nici foarte aproape, peste Munții Hercinici, peste

Marea Neagră și Marea Egee, la poalele Muntelui Olimp, un alt Paris oferea mărul de aur cu inscripția „Cea mai frumoasă”, Afroditei, celei care îi promisese drept recompensă pe prea frumoasa Elena și așa începea marele război al Troiei...

Acum, un nou Paris și o nouă Elenă, fără nicio legătură cu aceia, sunt deja într-un război moștenit din vremuri imemoriabile și se îndrăgostesc nebunește la prima lor întâlnire.

Așa să înceapă oare pacea?

- Să-i iubiți pe dușmanii voștri! auzi Elena Ionescu pogorând din înalt, clare, răsunătoare, ca și cum chiar atunci ar fi fost rostite, cuvintele lui Iisus.

Se cutremură. Privi chipul schimonosit de emoții al Hortensiei, se asigură că aceasta nu auzise rostirea, se închină și începu să gândească, acolo, în tăcerea mașinii.

Îi era clar că se întâmpla ceva cu totul și cu totul deosebit, ca și cum acarul lumii schimbase pe furiș direcția firească a ființării.

Evenimentele se petrecuseră într-o înlănțuire implacabilă, năucitoare. De la apariția curcubeului și până la dublul sărut al dușmanilor, o întreagă istorie se derulase.

Ce va fi, ce va urma, unde vom ajunge?

Dar să lăsăm faptele să vorbească.

Ajunsă acasă, în reședința sa oficială de pe strada Vulcan, Elena se închise în dormitor, la fel ca atunci, în acel decembrie cu magnolii. S-a prăvălit pe fotoliul ei favorit, și-a închis telefoanele, interfonul și soneriile

și s-a cufundat în încâlceala inextricabilă a gândurilor din urmă, care o asaltau ca un roi furios de albine. „Ca albinele lui Toporr!” își îngădui ea o șoaptă, însoțită de un surâs amar.

Ajunși și ei în cetate, cei doi stăpâni ai Riabilei se înfundară într-un separeu al barului lui Alin Deleanu și se apucară zdravăn de băut. Crâșmarul, mândru de onoranta prezență, le turna cu entuziasm în pahare și venea din când în când cu sticle noi.

- Tu ai idee pe unde o fi Terente Stelaru și oastea lui, că nu era deloc pe drum, așa cum îl știam eu? întrebă Paris, după primul pahar.

- Mai dă-l în mă-sa pe Terente cu societatea lui civilă înarmată cu tot! Hai să bem, prietene! zise Hector și dădu și el primul pahar pe gât.

După o serie de reumplere a paharelor, cei doi începură să cânte, mai întâi fredonând, parcă sub teamă, dar apoi dându-și drumul cu entuziasm.

- Treceți, batalioane române, Carpații!! zbiera înfocat Paris.

Câteva momente, Hector îl însoți cu glasul lui parcă un pic mai melodios. Se opri apoi, îi puse mâna la gură și începu el:

- Pe mine mă iubește femeile...

Paris îl sărută zgomotos pe obrazul dinspre el și, imediat, își prăvăli capul pe masă, adormind. Cu ultimele eforturi, Hector bâigui:

- Numai atât poți, primare?

Își prăvăli apoi și el capul pe aceeași

masă.

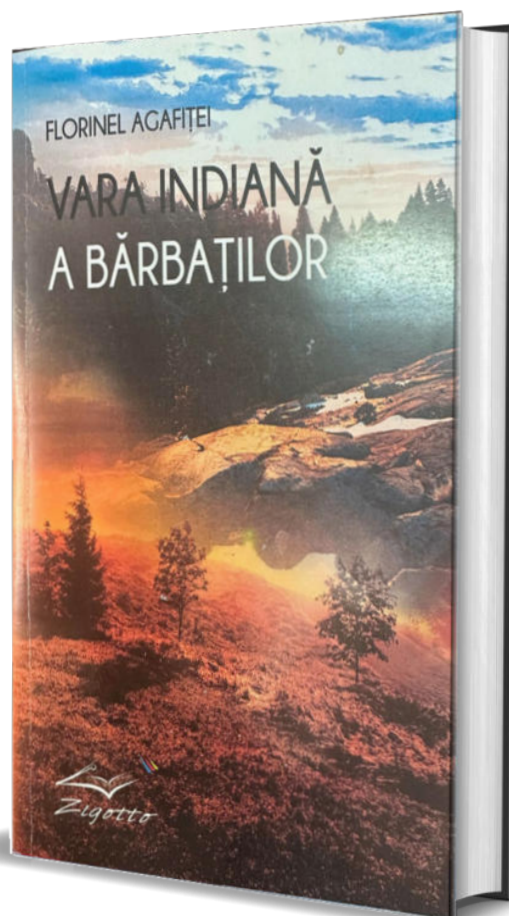
Se făcu tăcere.

Speriat de încetarea bruscă a tăraoioului, Deleanu veni în fugă, îi văzu și fluieră a pagubă. Chemă un ospătar și se chinuiră să-i care pe rând, cât mai discret, spre mașina lui. Începură ierarhic cu primarul.

Nici nu știa unde să-i ducă. La Primărie sau la reședințe? Până la urmă, hotărî să-i depoziteze provizoriu chiar la el acasă. Era mai sănătos... Iar doamna Deleanu, profesoară emerită de chimie, va avea cu siguranță aleasă grijă față de ei. Tot în ordine ierarhică, evident.

ART CITY reading

Vara indiană a bărbaților
Florinel Agafitei

Prostie

O pilulă / număr de Jupân Dumitrache

M-am trezit târziu. Am câștigat o oră de somn. Sau am pierdut o oră din viață. Depinde de cât de deprimat ești, sunt. E o graniță fină între cele două stări. Un pas mai la stânga sau mai la dreapta și în loc de Xanax, pui mâna pe sticla de Metaxa. Recunosc, Metaxa e slăbiciunea mea. Dar granița mă obsedează și nu pentru că nu reușesc să mă aflu unde mi-aș dori. Ci pentru că dincolo de ea, e peste tot la fel. Precum în definiția locului geometric. Puncte cu aceeași proprietate. Sună de-a dreptul plictisitor, iar asta e o altă stare de la care mă ia cu rău. Deci ce este dincolo de graniță, nu m-ar trezi nici după 8 ore de somn. Dar granița e cu totul altceva. Acolo se întâmplă lucruri cu adevărat interesante.

În fond este o barieră și asta nu se poate să nu stârnească dorința de a o traversa. Și este stupid. De ce? Pentru că vii de undeva unde totul e la fel și vrei să ajungi într-un alt loc în care te vei plictisi. De ce să nu rămâi la margine? Granița este un contur, dă formă conținutului. Definește conținutul precum sticla lichidul din interiorul ei, au precum paharul. De fapt ce e mai important, paharul sau sticla? Aș fi tentat să decid în

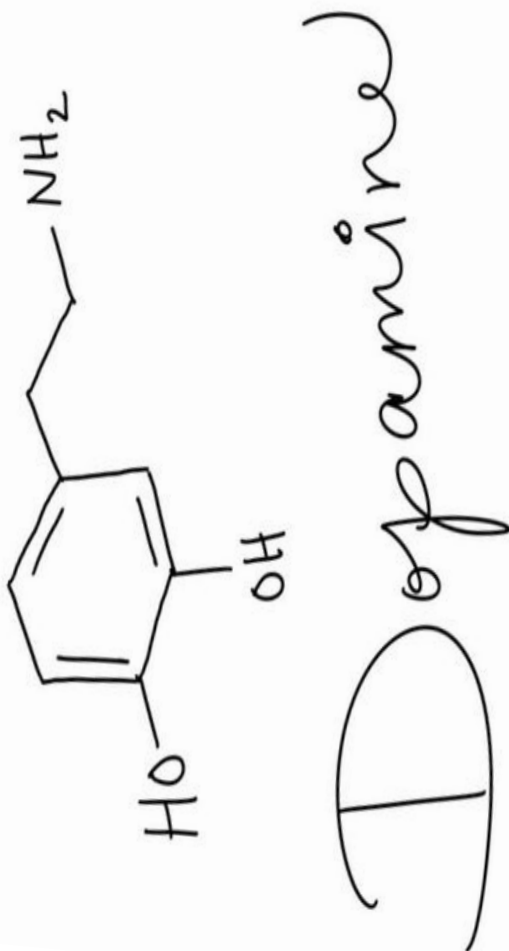
Marius Dumitrache

favoarea sticlei. Fără ea paharul ar rămâne doar un contur lipsit de conținut. Dar și fără pahar sticla rămâne doar un recipient care ar putea fi un potențial în devenire. Iar forma paharului aduce eleganță în această relație. La fel cum educația adaugă „lustrul” personalității tale. In extenso, paharul și sticla sunt o figură de stil pentru mine și viața mea. Iar jumătatea plină a sticlei, îmi arată cât mi-a mai rămas. Printre multele pahare băute până acum, sunt și cele în care eu, în fața unui microfon, nu știam cât de fericit sunt. Iar acum caut în zadar acea senzație

pierdută. E în paharele care s-au băut, le-am băut.

Stând la granița care mă împarte și mă desparte în același timp, din punct de vedere cuantic, mă văd pe mine bând un pahar. Dar în mâna mea nu e nimic. Mă uit și la sticlă. A mai rămas ceva. Atât cât să ajungă pentru încă un pahar. Un ultim pahar pe care-l voi bea în timp ce traversez granița. Și astfel mă voi regăsi dincolo, stând în fața mea, exact ca acum.

revista dunărea de jos

ART CITY reading

Interferențe
revista Liceului Tehnologic nr. 1 Cudalbi

Regenerare și depășire a limitelor

Octavian Mihalcea

Poeziile lui Gabriel Nicolae Mihăilă conțin bucăți de viață, propensiuni intense alternând cu anumite replieri ce par a vesti noi și noi puneri în scenă, acte volitive cu potențialități profunde. Volumul *The limbs they took* (Editura Minela, București, 2017) contribuie în mod substanțial la depășirea limitelor, fiind vizitate spații și stări uneori desprinse de contingență, totul în vederea mult doritei apropieri de serenitate. În versurile lui Gabriel Nicolae Mihăilă relația bărbat-femeie este, de multe ori, mult mai complexă decât pare a fi. Pecetea sângelui influențează toate manifestările vitale.

Avem senzația că o forță subterană va ieși curând la suprafață. Viața și moartea sunt integrate unei scene vaste, cu patină lirică. Cât despre fericire, aceasta e așteptată chiar și în condiții extreme, radicale. Momentul îngemănării va schimba totul: *poate că va fi așa suplă încât să curgă/ prin toate capilarele/ prin toate venele/ arterele/ iar inima să o recunoască precum o parte din mine// poate că vom împărți aerul din plămâni/ poate vom respira plămân la plămân iar oxigenul nostru/ nu va fi unul de oraș aglomerat// poate că doar noi doi vom*

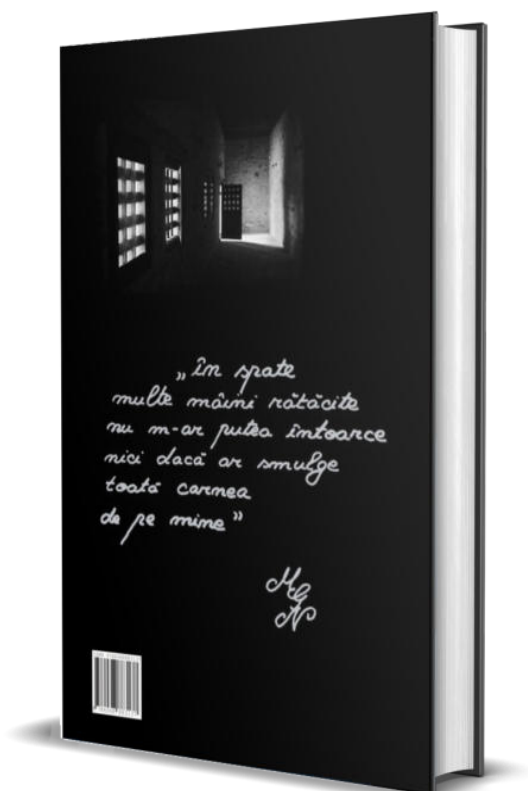
avea loc în noi/ iar lumea va fi ca o cafea pe care o vom amesteca la fiecare/ început de zi/ puțin zahăr/ puțină fierbințeală/ aburi de locomotivă pregătită de un drum lung/ necunoscut piciorului de om saturat (D.A.). Poetul va fi animat câteodată de elanuri purificatoare, în numele apropierii de incandescența idealului. Sunt vitriolate credințele inautentice, false habitudini ce ne caracterizează pe mulți dintre noi. Fracturile interioare capătă o deosebită acuitate.

În cadrul problematicii pasionale, ceea ce apropie primejdia poate cataliza energii inedite. Într-un suprareal vis apoteotic, vor fi tablouri macabre și mult dans prin flăcări, fuziuni erotice necruțătoare. Valorile inimii au întotdeauna întâietate. În unele poezii ale lui Gabriel Nicolae Mihăilă, fluidele conduc vibrația enigmatică a umbrei. Frigul, contondența sau inflamarea nu constituie impedimente în calea iubirii. În ceea ce privește taina regenerării, *mă tot întreb despre demon// o găină care se zbate pe asfalt după ce i-a fost retezat capul/ câtă putere să aibă/ dacă l-ai ridica de pe jos/ dacă ar mai avea sânge să devină vizibil/ probabil am fi prieteni la cataramă// cu toți*

avem dreptul la un demon în viața asta// cu toți avem dreptul/ la o valiză de lemn care să ardă ca o lună plină/ la un descoperitor/ să îi dăm un nume/o stradă/ o poezie/ o statuie// poate și o inimă// pe care să nu o mai cerem înapoi (Château d'If). Ipostaziem pași fermi întru o spiritualizare completitudinară.

Sensibilitatea plurifațetată de sorginte acvatică se întâlnește printre destăinuirile poetului. Sângele pare că ar putea deveni cotropitor. Iubirea și poezia interacționează pregnant cu ceea ce ne înconjoară. La nivel ideal, detaliile punctează drumul evadării către neobișnuite bogății lăuntrice. Gabriel Nicolae Mihăilă dovedește predilecție aparte în zona tușelor exotice, a celor care conferă plusuri ființării. Accepțiunile dureroase ale marilor pasiuni trecute apar nu de puține ori în cartea *The limbs they took*.

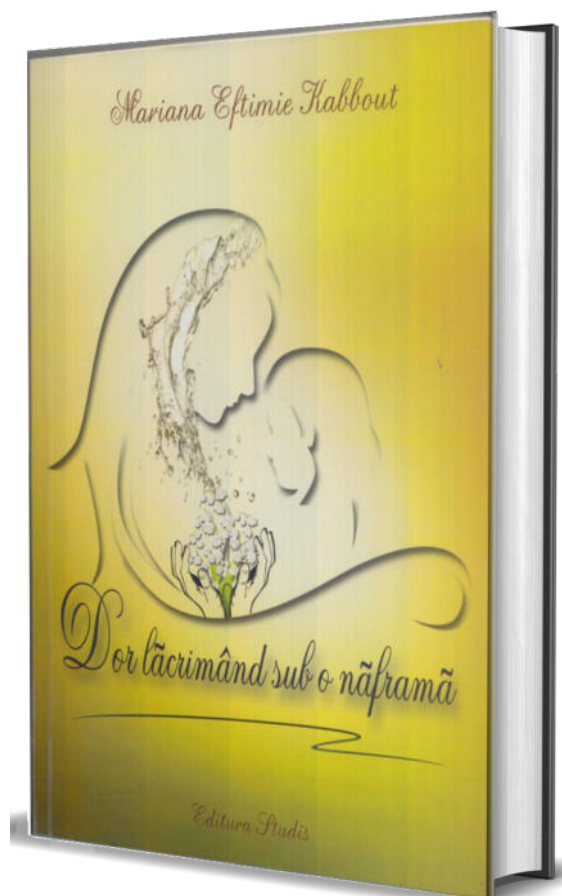
Dincolo de flagelările inerente ale materiei, subzistă alternativa refugierii în lumină, anunțând întotdeauna revelații: *un piept/ o respirație rece și degerături/ o parcare și cuvintele de au fost odată// ce încap într-un geamantan -// oamenii care rămân incap/ cuvintele care trudes în numele nostru incap/ ceasurile care nu întârzie niciodată incap/ privirile câinelui meu mort incap/ învățăturile mamei incap// e doar un trup mi-am zis// și m-am ghemuit în cercul meu de lumină (Fiecare are cercul lui de lumină).*

O carte dulce-amară sau jurnal între viață și moarte

Ghiță Nazare

Mariana Eftimie Kabbout este o cunoscută poetă gălățeană, autoare a 13 volume de poezii/poezii pentru copii, două romane (*Trandafirul deșertului*, Editura Anamarol, București, 2008, și *Glasul tăcerii*, aceeași editură, 2011) și un jurnal de familie, Editura StudIS, Iași, 2023. Debutează editorial cu volumul de poezii *Sărutul unui înger*, în anul 2006, apărut la editura care-i va promova alte șase volume, *Anamarol*, mare parte dintre celelalte fiind girate de Editura *StudIS*, din Iași. Spre confirmare amintim doar câteva titluri cu rezonanță lirică: *Dincolo de Paradis* (2008), *Șoapta unui amurg* (2011), *Cântec pentru mai târziu* (2013), *Bilet spre inima de-acasă* (2014), *Mama, floare de april* (2015), *La mulți ani, copilărie!* (2015) etc. Este prezentă cu poezii în peste 15 *Antologii*, colaborează cu creații la mai toate revistele gălățene (*Antares*, *Dunărea de Jos*, *Boema*, *Axis Libri*), din Călărași, Sibiu, Călan, cât și din Cahul și Montreal. Participă la diferite concursuri și festivaluri, în țară (Galați, Călărași, Constanța, București, Pitești, Botoșani, Târgoviște, Buzău etc.) și peste hotare (Triuggio, Trebisacce, Cassano allo Ionio, San Leucio, toate din Italia, Chișinău,

Bosnia Hertzegovina etc.), creațiile/cărțile sale fiind răsplătite cu premii, mențiuni și diplome.

Însemnările noastre au în atenție cea mai recentă carte a Mariane Eftimie Kabbout, o carte care se deosebește prin conținut și stil de toate celelalte. Este vorba de *Dor lăcrimând sub o năframă*, apărută la Editura StudIS din Iași, o carte-jurnal de familie de un realism tragic, zguduitor, trăit de autoare în perioada pandemiei. Subiectul cărții împletește într-un adevărat registru al durerii suferința fizică a mamei cu suferința sufletească a Mariane Eftimie Kabbout. Cartea este populată de scene dramatice, în relațiile pe care autoarea le are fie cu mama sa bolnavă, dar, mai ales, cu mediul sanitar/medical în care este obligată să acționeze pentru a-și salva mama. Pe ansamblu, putem spune că *Jurnalul* reprezintă un vot de blam dat de autoare personalului medical, administrativ și de pază dintr-un spital gălățean cu menirea expresă de a alina suferințele oamenilor.

„Nimic nu prevestea ce urma să se întâmple în ziua aceea aparent liniștită”, 11 aprilie 2021, era semnalul sub care va trăi autoarea fiecare dintre zilele următoare alături de mama sa, când „tremurul sacadat al capului începuse să se accentueze”, „clișee foarte des și uneori închidea doar ochiul stâng...piciorul stâng se încordase și el foarte mult...în câteva clipe, întregul corp a fost cuprins de contracții involuntare foarte puternice” (p.75). Așa începea calvarul apelului la 112, avatarurile prin care avea să treacă în mai multe perioade ale internării în spital a mamei sale. „Spitalul era plin de Covid! La urgențe nu mai este loc! Nu ai voie să intri! E o grămadă de lume înăuntru și avem ordin să nu lăsăm pe nimeni să intre! E clar”? (p.80), era sentința implacabilă a gardienilor de la poarta spitalului.

Durerea sufletească a Mariane întrecea durerea trupească a mamei. Adesea medita la o altă tragedie a familiei, pierderea

surorii la vârsta de doar 17 ani: „toată singurătatea lumii s-a înghesuit în sufletul meu” (p.22), „străzile erau pustii și doar mirosul morții plutea în aer” (p.13), „cred că nu am vorbit cu Dumnezeu în toată viața mea cât am vorbit în acele clipe” (p.25), dar rămâne optimistă în preajma operației pe creier a mamei, consolându-se la ideea „Că așa e în viață. Îți faci scut din speranță și ideal din așteptare” (p.33). Credința în Dumnezeu devine pentru Mariana un aliat în clipele grele ale vieții.

Internările repetate ale mamei în spital și agravarea stării ei de sănătate slăbeau tot mai mult rezistența sufletească a Mariane. „Am ieșit din spital, plângând în hohote, în timp ce durerea din mine sfâșia tăcerea orașului peste care se așternuse noaptea” (p.140), făcând-o să-și verse oful/supărarea pe sistemul medical, pe oamenii în halate albe, neputincioși și ei în fața Covid-ului: „Nu ai voie să intri în spital. Nu ai voie să știi nimic despre rudele internate. Nu ai voie să te revolți dacă nu primești niciun răspuns. Nu ai voie să îndrăznești să te aperi dacă cineva atentează la viața ta sau a familiei tale! Nu ai voie nimic!”.

Operația pe creier, crizele și infecțiile urinare repetate, chinul dintr-un pat de la ATI o slăbeau iremediabil pe mama Mariane, Aneta Eftimie. 25 martie 2023. Doctorița de gardă de la ATI o informa, telefonic, pe Mariana: „Îmi pare rău că trebuie să vă anunț, doamnă, dar în această dimineață, în jurul orei 05.00, mama dumneavoastră a intrat în stop cardio-respirator. Din nefericire, nu a răspuns la manevrele de resuscitare și a decedat” (p.216). Sufletul Anetei Eftimie se ridicase la ceruri. Din păcate, șocurile cu care se confrunta fiica Anetei continuau. Exemplul este stupefiant, trădând o practică devenită obișnuită în mediul spitalicesc. Să o ascultăm pe autoare: „Un alt moment

șocant...a fost atunci când am dat hainele cu care cei de la morgă trebuiau să îmbrace trupul mamei. Mi s-a spus cât se poate de direct: - Dacă vreți ca mama dumneavoastră să nu mai fie băgată în sac, puneți 200 lei în sacoșă cu haine și i-o dați băiatului care vine să o ia” (p.223). Comentariile sunt de prisos. Doar o sugestie pentru Mariana Eftimie Kabbout: să oferi un exemplar din această carte, poate chiar gratuit, drept „recunoștință”, tuturor celor care au contribuit ca suferințele tale sufletești să fie chiar mai mari decât suferințele trupești ale mamei.

Semnificativ pentru continuitatea vieții este mesajul de rămas bun al autoarei către mama sa: „Îți mulțumesc, mămică! Îți mulțumesc pentru că mi-ai dat viață și m-ai crescut ca să fiu omul care sunt! Iartă-mă pentru tot ce ți-am greșit în viața asta! Să te odihnești în pace, mămica mea dragă!... Te iubesc, mămică! Și te voi iubi merei!...” (p.240), iar viața ei va fi în continuare „Un dor lăcrimând sub o năframă”, titlu atât de fericit formulat al cărții.

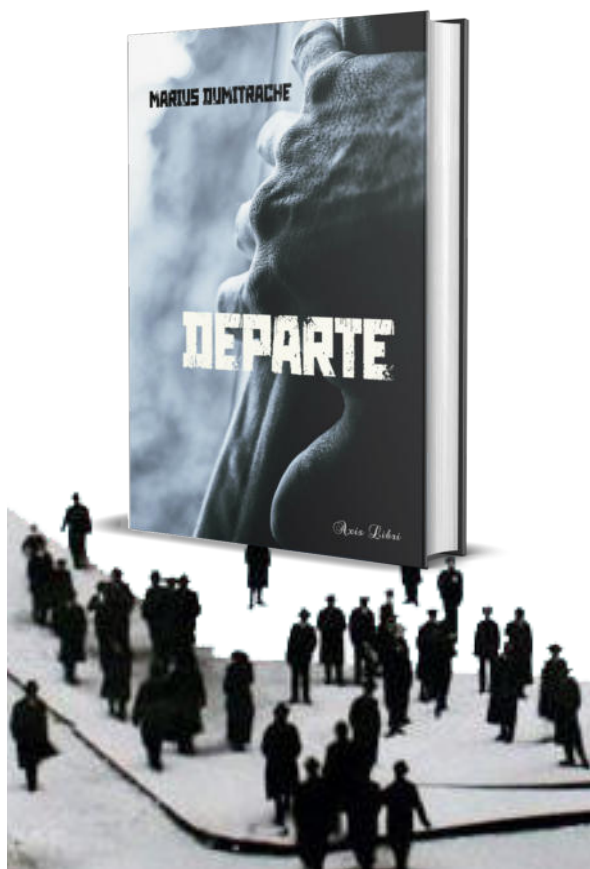
Un Dor lăcrimând sub o năframă este o carte care merită citită de cât mai mulți lectori. Felicitări, chiar amare, autoarei pentru subiectul abordat și succes la lectură cititorilor! Un gând de mulțumire și deplină apreciere se cuvin Editurii *StudIS* și tipografiei de sub teascurile căreia a apărut o asemenea lucrare!

*Mariana Eftimie Kabbout, *Dor lăcrimând sub o năframă*, Editura *StudIS*, Iași, 2023

ART CITY reading

Romanul pe care nu l-aș numi nici non-conformist, dar nici experimental, pe care ni-l propune „spre trăire” Marius Dumitrache este despre un anumit „departe” al ființei, în general, despre „departe”-le condiției umane, în particular, prin umanitate înțelegându-se reprezentanții speciei care luptă sau măcar învață să lupte pentru a-și depăși, tragic sau nu, condiția. Adică, la urma urmelor, fără infatuare sau false elitisme, nu oricine e om sau căpcăun, ca să ne referim la un fragment memorabil, cu „o gorilă”, Fedor, personaj secundar, dar de neuitat, despre care o femeie frumoasă zice cam așa: „-Fedor? Da acela nu-i om, ci căpcăun...”

Adi G. Secară

Gheorghe Koslinski

„creierul” primului submarin românesc”, ostracizat de comuniști, ignorat de contemporani

Gheorghe Felea

Cu certitudine, dacă am chestiona cititorii despre semnificația numelor Nautilus și căpitan Nemo, majoritatea ar recunoaște personajele îndrăgite din romanele „Douăzeci de mii de leghe sub mări” (1870) și „Insula misterioasă” (1874) ale lui Jules Verne. Totuși, indubitabil, doar o infimă parte dintre intervievați vor ști că Verne a fost inspirat în atribuirea denumirii submarinului Nautilus de inginerul american Robert Fulton care, la 1797, a propus lui Napoleon realizarea unui submarin pentru a-l folosi în războiul cu Marea Britanie. Întrucât guvernul francez a respins ideea, Fulton a construit, pe cheltuiala sa, în 1800, submarinul „Nautilus” care a fost folosit, fără prea mult succes, în lupta împotriva britanicilor. Mai trebuie menționat și faptul că, înainte de a-și scrie romanele Jules Verne a studiat la Expoziția Universală de la Paris din 1867, un model al noului submarin Plongeur (realizat de Marina Franceză), care l-a inspirat în descrierea lui Nautilus.

Dacă am continua experimentul pe același eșantion și am solicita repondenților să precizeze cine au fost Horia Macellariu, Vasile Urseanu, Gheorghe Marin, Emanoil Koslinski, Traian Atanasiu, Ioan Murgescu,

Gheorghe Em. Koslinski, Constantin Bălescu, Gheorghe Anghelescu, Grigore Marteș etc am fi consternați că niciunul nu ar reuși să recunoască pe comandanții Marinei Militare Române, amirali cu rezultate remarcabile în carieră, personalități exemplare ale flotei românești. Printre cei nominalizați sunt și doi reprezentanți ai dinastiei Koslinski, care a dăruit forțelor navale române patru generații de ofițeri. Ramura românească a acestei familii de origine poloneză, este aproape în întregime formată din militari de carieră. Dintre aceștia, se remarcă gălățeanul admirabil, generalul Gheorghe Em. Koslinski, „creierul” primului submarin românesc, „Delfinul”, despre viața și activitatea căruia vom prezenta informații relevante, într-o saga a dinastiei Koslinski. Este o minimă reparație, o restituție pentru un erou, ostracizat de comuniști, ignorat de contemporani.

Societatea postmodernă, dominată de postumanism, uită prea repede faptul că, în capitolul V din „Memoriale”, „Parentalia”, Vasile Pârvan evocă într-un discurs tulburător, „datoria celor vii de a pomeni pe cei morți. E o datorie, pe care muritorii și-au statornicit-o, dintru însuși începutul gândului despre moarte: liniștea

de piatră, în care cădea dintr'odată viața, era așa de grozavă, încât minții înspăimântate a muritorilor moartea nu-i putea fi decât un somn greu. Iar în visele nesfârșitului somn, nu se putea, ca celor trecuți dincolo, să nu le vie dorul după cei lăsați și după cele părăsite dincoace“.

Pârvan, el însuși răpus de o banală apendicită la numai 45 de ani, continuă la fel de inspirat: „Omul singuratic e pieritor, însă legat prin memoria colectivă, de marele lanț al celor din trecut, de față și viitori, el rămâne viu și parte a umanității”. De aceea memoria, sublimată la modul superior în istorie, este atât de importantă pentru noi: „Tu, Clio, culegi de pe morminte florile uscate și ni le faci iar vii, înflorind proaspete, ca cicoarea pe lanuri, în roua dimineții. Tu, Clio, încălzești cu focul tău trupurile de demult adormiților și îi faci iar vii, trăind din nou puternic în lumea lor și năvălind plini de viață în lumea noastră... Și între noi oamenii cei plâpânzi, cei trecători, nemurirea coboară, ca raza din cer.”

Prin evocarea uității dinastiei Koslinsky intenționăm ca ea să „să rămână vie și parte a umanității”, iar prin ridicarea lespedei uitării „nemurirea să coboare ca raza din cer.” Este „datoria noastră de a pomeni pe cei care, prin faptele lor mari s-au deschis spre universalitate și s-au înscris în eternitate”.

Între familiile de militari care au dat strălucire profesiei militare și au croit un falnic trecut armatei române se află și familia Koslinski. La mijlocul veacului al XIX-lea, locotenentul Alexandru I. Koslinski, ofițer în armata rusă, întorcându-se din campania generalului Luders în Ungaria și Banat, împotriva armatei maghiare a lui Kossuth (1849), a rămas în Muntenia, la cererea domnitorului Barbu Știrbei, ca să ajute la

organizarea artileriei călărețe de la noi. Frecventând înalta societate din București, tânărul ofițer ajunge să o cunoască pe Anastasia, fiica logofătului Dreptății (ministrul justiției) Emanoil Argyropol, cu care se căsătorește (1850). Noua situație îl determină să-și dea demisia din armata rusă și să ceară „împământenirea” în Țara Românească, lucru încuviințat de domnitor (1852).

În timpul domniei lui Cuza, când armata cunoaște modernizări profunde, Alexandru Koslinski este înrolat, la cerere, în rândurile acesteia, acordându-i-se gradul de căpitan. Astfel începe ascensiunea unei familii care avea să dea țării patru generații consecutive de ofițeri, din care unii au ajuns în ierahiile înalte ale oștirii.

Căpitanul Alexandru Koslinski își începe cariera militară sub auspicii dintre cele mai bune, reușind să se afirme ca instructor și specialist de valoare. În peste 23 de ani de serviciu lucrează cu mult devotament la modernizarea armatei, îndeosebi a armei artilerie. De numele său se leagă organizarea primelor baterii călărețe din artileria noastră (în intervalul iulie 1850-august 1851).. Ca ofițer român, ia parte la Războiul de Independență din 1877-1878, fiind inițial directorul Arsenalului Construcții al Armatei apoi guvernatorul Cetății Nicopole. S-a spus, atunci, că domnitorul Carol I avea lacătul cetății, iar locotenent-colonelul Koslinski - cheile.

După încheierea războiului, este însărcinat cu formarea Regimentului 5 de artilerie în Dobrogea (1881). Ofițer capabil și integru, colonelul Koslinski urcă în ierarhia militară până la funcția de comandant al artileriei Corpului 1 Armată (1885). Doi ani mai târziu, din cauza slăbirii văzului, este disponibilizat și trecut în retragere cu gradul

de general. S-a stabilit în București, unde a murit în 1910, fiind îngropat la cimitirul Bellu. Alexandru Koslinski a avut mai mulți copii, din care au trăit patru: Emanoil, Luca, Alexandru și Ion.

Emanoil, fiul cel mai mare, născut în 1853, a urmat, ca și tatăl său, cariera armelor. După cursurile gimnaziului român din Brașov și ale Liceului „Sfântu Sava” din București (1870) se înrolează voluntar în Flotila Română (1872), fiind al treilea român - după Dumitrescu- Maican (1863) și Ion Murgescu (1865) - trimis, prin concurs, la Școala Navală din Brest. Avansat la gradul de sublocotenent (1874), își continuă pregătirea în Franța, la Școala de Aplicație, pe fregata «La Renommée», și, în 1875, Școala specială de torpilor (minieri) a marinei ruse de la Kronstadt (Golful Finic).

Ca și tatăl său, face toată campania Războiului de Independență, remarcându-se, în octombrie 1877, prin executarea primului baraj de mine pe Dunăre, cu material rusesc, în Ostrovul Nedeia (km 703).

Emanoil Koslinski rămâne în istoria marinei noastre militare prin câteva contribuții importante: a organizat prima școală de torpile și a înființat „Corpul Apărării sub Apă” (1881); a adus, din Anglia, crucișătorul „Elisabeta”(1888). În calitate de director al Marinei în Ministerul Apărării, participă la întocmirea noilor legi de organizare a Marinei, precum și la dotarea acesteia cu toate regulamentele, instrucțiunile și manualele speciale. Numit comandantul Marinei Militare, în 1901, (succedând amiralului Murgescu) execută mai multe călătorii și misiuni navale în străinătate (Franța, Suedia, Rusia). Ofițer cult, familiarizat cu subtilitățile meseriei de marinar, se distinge ca unul dintre șefii cei mai capabili care au dezvoltat și dotat

flotila, propulsând-o pe calea adevăratei modernizări. A contribuit la înființarea Diviziei de Dunăre, având în dotare patru monitoare cuirasate și opt vedete fluviale, nave pentru care directorul Marinei din Ministerul de Război, comandorul Petre Demetriade, reușise să obțină creditele necesare. În 1906 este avansat la gradul de contraamiral.

Căsătorit, în anul 1888, cu Alexandrina (Didina) Lahovary, fiica lui Gheorghe Lahovary (președinte al Curții de Conturi, director al Poștelor), a avut trei băieți: Gheorghe, Emanoil și Alexandru - care au devenit, la rândul lor, ofițeri - și două fete - Ecaterina și Elena.

Decedat la 27 martie 1909, contraamiralul Emanoil Koslinski este îngropat în cavoul familiei din cimitirul Bellu. Prin el, familia Koslinski atinge apogeul în cariera militară, fiind singurul care a ajuns până la funcția de comandant al Marinei Militare.

A treia generație a familiei numără cei mai mulți ofițeri, printre care se remarcă, Gheorghe, fiul cel mai mare al contraamiralului, despre care vom oferi mai multe detalii, având în vedere condamnarea nedreaptă și nefericitul final al unei cariere glorioase.

Născut la Galați, în 1889, Gheorghe Koslinski, este orientat, după ce termină Liceul „Vasile Alecsandri”, spre Școala Fiilor de Militari din Iași, pentru ca, apoi, în 1906 să fie trimis la Școala Navală din Brest. Absolvent promoția 1908, sublocotenentul continuă, tot în Franța, cursurile Școlii de aplicație, fiind ambarcat pe nava „Du Guay Trouin”. Se întoarce definitiv în țară în 1910. La scurtă vreme, face o călătorie în câteva porturi italiene (1911), unde studiază noile tipuri de nave torpiloare. În

1912, locotenent fiind, este îmbarcat pe crucișătorul „Elisabeta” cu care va executa o misiune la Constantinopol. După un an este numit la comanda vedetei fluviale „Valter Mărăcineanu”.

În 1916, căpitanul Gheorghe Koslinski participă la războiul pentru întregirea neamului - în calitate de comandant al portului Cernavodă, apoi în fruntea unui detașament de infanterie marină cu care acționează în zona Dunării - între Petroșani și Giurgiu - și ofițer cu tragerile indirecte în Statul major al flotei române de operații de sub comanda comandorului Vasile Scodrea (1917-1918).

După război, este trimis în Franța (1920), unde se specializează în arma submarină, al cărei promotor va fi în marina română. Întors în țară, îndeplinește funcția de adjutant al regelui Ferdinand (1922-1926) și președinte al Comisiei de supraveghere a construcției primului submarin românesc, „Delfinul”, și a navei sale de bază, la șantierele din Fiume (pe atunci, port italian, astăzi portul croat Rjeka).

În timpul celui de-al doilea război mondial, timp de trei ani, 1941-1944, în Marea Neagră, singurul submarin românesc - Delfinul - a înfruntat flota sovietică, ce dispunea de 47 de submarine, repartizate în două brigăzi. Delfinul avea misiunea de a supraveghea porturile, căile de comunicații adverse și obținerea de informații și, în plus, avea ordinul să evite orice acțiune în care ar fi riscat să fie scufundat. Delfinul a fost singurul submarin al Axei în Marea Neagră și simpla lui prezență a obligat Flota Roșie să asigure escorte pentru orice transport și pentru marile unități, ceea ce a însemnat o risipă uriașă de forțe .

Întucât noua doctrină navală a țării includea sporirea rolului submarinelor, s-a

decis ca Marina Regală, pentru a-și putea îndeplini misiunile, să fie înzestrată cu încă două submarine: Marsuinul și Rechinul. Acestea au devenit operaționale abia în anul 1944 . În memoriile sale, comandorul Traian Anderson, fost maistru submarinist, povestește că Delfinul era cunoscut ca un „cal breaz” în Marea Neagră și mai mulți comandanți de nave sovietici fuseseră deja decorați pentru scufundarea acestuia. De aceea, nu mică a fost surprinderea ofițerilor sovietici, care, pe data de 16 septembrie 1944, la patru zile de la semnarea armistițiului, l-au descoperit pe Dunăre, la Corabia, unde se afla în reparații

Gheorghe Koslinski a fost avansat la gradul de comandor (1929), i se încredințează comanda escadrilei de distrugătoare (1933-1935), cea mai importantă a marinei militare, în care avea să introducă manevra tactică pe bază de cinematică.

La 31 martie 1938 este înaintat la gradul de contraamiral și i se încredințează comanda Diviziei de Dunăre, pentru ca din octombrie 1940 până în ianuarie 1941 să fie numit în postul de subsecretar de stat pentru Marină, funcție în care rămâne până la 27 ianuarie 1941, când, din motive de sănătate, părăsește meseria armelor. Pentru un timp, este comisar al Guvernului pe lângă Șantierele navale Galați (1943-1945). Avansat la gradul de viceamiral în rezervă, la 8 iunie 1945, rămâne în serviciu la Șantierele navale până în 1946, când este pensionat definitiv.

Ca fost demnitar în guvernul Antonescu, este arestat în anul 1948 de regimul comunist și condamnat la doi ani închisoare. Este încarcerat la închisoarea din Aiud, una dintre cele mai groaznice locuri de distrugere a elitelor românești.

Sute de generali și mii de ofițeri

superiori ai fostei Armate Regale au fost închiși după 1947 în închisoarile comuniste pentru simplul motiv că și-au servit cu abnegație patria. Ca în cazul majorității deținuților politici, prigoana a fost totală, familiile le-au fost ostracizate iar averile le-au fost confiscate.

Lista generalilor morți în Penitenciarul din Aiud te înfiorează. Nu sunt simple nume, ci destine glorioase, călcate în picioare de către torționari. Pe această listă se regăsesc eroi precum: Aurel Aldea – 1949, Constantin Anton – 1950, Constantin Antonie – 1952, Emanoel Barzotescu – 1951, Ioan Carlaont – 1952, Constantin Eftimiu – 1950, Nicolae Gheneraru – 1950, Iosif Iacobici – 1952, Gheorghe Koslinski – 1950, Nicolae Macici – 1950, Gheorghe Macici – 1952, Socrate Mardari – 1954, Gabriel Negrei – 1951 (avea 83 de ani), Constantin Petrovicescu – 1949, Olimpia Stavrat – 1951, Gheorghe Stavrescu – 1951, Ion Sichitiu – 1952, Nicolae Stoenescu – 1951, Ion Topor – 1950, Alexandru Vatamanu – 1951.

Un general avea să povestească peste ani drama la care a fost martor: „... bietul amiral Koslinski, un om blajin și de o sensibilitate aproape feminină, a murit de foame în 1949 în închisoarea din Aiud. Bietul Kossu, cum i se spunea, ajunsese, din cauza imposibilității de a mânca arpacașul ignobil ce ni se servea, într- un hal de slăbiciune groaznică. Bietul Kossu slăbea din ce în ce mai mult și atunci camarazii lui de celulă au reușit să-l convingă să se ducă la viitoarea vizită medicală complet dezbrăcat, acoperit numai cu un macferlan..... Și când medicul a ridicat ochii din registru și a văzut fantoma ce stătea în fața sa, s-a speriat de halul de slăbiciune în care se afla Kossu și s-a îndurat să-l bage în infirmerie. După zece zile, într-o seară, sărmanul meu camarad și

prieten, un om cu un suflet de o distincțiune fără seamăn, stând de vorbă cu camarazii săi, s-a lăsat încet pe o parte și a adormit pentru totdeauna pe un pat de scânduri în infirmeria închisorii de la Aiud.”Era în ziua de 30 aprilie 1950.

Al doilea fiu al contraamiralului Emanoil Koslinski, Emanoil născut în 1891, a îmbrățișat la rândul lui meseria armelor, ajungând până la gradul de colonel. Ca și fratele său mai mare, participă la războiul pentru întregirea neamului. Rănit în luptele de la Măgura Voinii (21 septembrie 1916), cade prizonier odată cu ambulanța care îl transporta. După doi ani de captivitate în diferite lagăre din Germania, este repatriat, la 1 iulie 1918, și internat pentru refacere într-un sanatoriu din Piatra Neamț. Căpitan la încheierea războiului, ia parte la campania din Transilvania și Ungaria împotriva armatei lui Bela Kun. Acest episod din biografia sa avea să-i aducă neplăceri în timpul regimului comunist.

Își continuă cariera militară la vânători de munte și la Cercul de recrutare București. Datorită infirmității de surzenie, căpătată în război și accentuată cu timpul, este trecut direct în retragere (1943). Moare în 1972, fără a avea urmași în familie.

Al treilea fiu al contraamiralului Emanoil Koslinski, Alexandru, născut în 1893, urmează tot cariera armelor. Sublocotenent de artilerie (1912), este repartizat la Regimentul 15 artilerie din Giurgiu, apoi comandant de secție în Regimentul 2 artilerie de câmp, cu care face campania din 1913. Asemeni tatălui și celor doi frați ofițeri, participă la războiul de întregire a neamului, luptând, între altele, la Furceni, Cosmești și Mărășești.

Specialist în armament și muniții, prezidează, după război, diverse comisii

de recepții și control în Cehoslovacia și Belgia. Între anii 1940-1944 este director al fabricației munițiilor din Ministerul Înzestrării Armatei. Trecut în Corpul Tehnic Militar și înaintat la gradul de general (1943) este disponibilizat în august 1947, în urma epurărilor și reducerii efectivelor armatei. Moare în 1976, fără să lase vreun urmaș.

A patra generație de ofițeri a familiei este reprezentată de Niculae (născut în 1921), fiul viceamiralului Gheorghe Koslinski, care optează pentru marina militară, continuând tradiția bunicului și tatălui său. Absolvent al Școlii Navale din Constanța, secția punte, aspirantul de marină (sublocotenent) Niculae Koslinski participă la luptele navale din Marea Neagră (1941-1944), la vedetele torpiloare și la alte nave, pe Dunăre (1945), în flotila de dragaj fluvial.

În 1947, proaspătul căpitan face serviciul pe nave, în artileria de coastă și la comandamentul apărării litoralului, pentru ca, în 1951, să fie scos, pe motive de «origine socială», din cadrele active. La vârsta de doar 30 de ani, trebuia să-și găsească un rost pentru a-și putea întreține familia. Lucrează ca inginer topograf și geodez.

Diplomat al Facultății de istorie a Universității din București, specializat în istoria navală, Niculae Koslinski este unul dintre cei mai valoroși istorici ai marinei militare. Ani de-a rândul, publică articole de specialitate în reviste românești și străine, dar și câteva lucrări de istorie. Cu siguranță, cele mai valoroase rămân volumele: *Războaie navale în veacul al XVI-lea. Prevezo și Lepanto* (1991); *Războiul naval de-a lungul veacurilor* (1994, în colaborare), *Marina română în al doilea război mondial* (2 vol., în colaborare). A fost membru al Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie din București și responsabil al secției de istorie

a Ligii Navale Române.

Cu comandorul Nicuale Koslinski se sfârșește ramura românească a familiei Koslinski. O familie care s-a integrat perfect în societatea românească și care a dat țării patru generații succesive de ofițeri, participanți la toate războaiele României moderne. Este „datoria noastră de a pomeni pe cei care, prin faptele lor mari s-au deschis spre universalitate și s-au înscris în eternitate”.

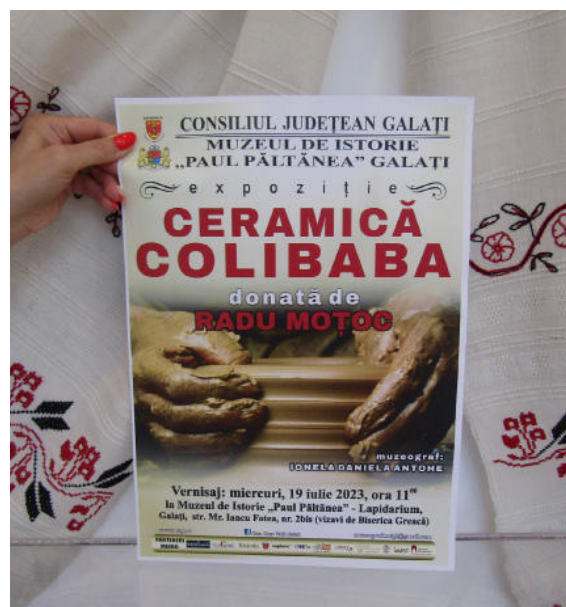
Colibaba

EXPOZIȚIE DE CERAMICĂ, LA MUZEUL DE ISTORIE

VERNISAJ. Muzeul de Istorie „Paul Păltănea” Galați va vernisa miercuri, 19 iulie, expoziția „Ceramică Colibaba donată de Radu Moțoc”, cu piese donate de colecționarul gălățean Radu Moțoc. Donația cuprinde aproximativ 300 de obiecte, iar peste o sută dintre acestea au fost înregistrate în colecția de Etnografie a muzeului gălățean. Expoziția cuprinde 43 de obiecte lucrate în atelierul cunoscutului olar Constantin Colibaba, care a dat un nou impuls meșteșugului ceramicii tradiționale. Unele dintre exponate îi aparțin lui Florin Colibaba, nepotul celebrului olar. Vernisajul va avea loc la ora 11.00, la Secția Lapidarium a Muzeului de Istorie. La eveniment va fi prezent și colecționarul Radu Moțoc. ● **V.L.**

Radu Moțoc

Cu o lungă tradiție în meșteșugul olăritului, familia Colibaba este una dintre cele mai longevive familii de meșteri populari din România.

Constantin Colibaba (1900 - 1975), originar din Rădăuți, a prins dragostea pentru olărit în atelierul tatălui său, unde a început să lucreze la roată, alături de alți meșteri.

Măiestria cu care realiza vasele ceramice smălțuite a fost repede remarcată de specialiștii vremii, dar și de iubitorii de artă populară, ceea ce a făcut ca obiectele

să fie extrem de căutate. Talentul său l-a făcut cunoscut atât în țară, cât și în străinătate, obținând de-a lungul carierei numeroase premii și distincții, printre care:

- laureat al premiului Festival și concurs internațional de folclor România 69;
- medaliat cu aur la Expoziția de artă populară din 1974;
- ales membru al Uniunii Artiștilor Plastici și distins cu premiul pentru creatorii populari oferit de această organizație populară

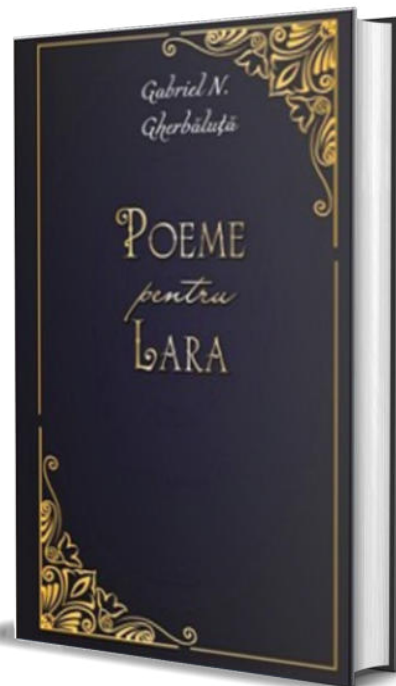
Poeme pentru Lara

Cinci aproximări

Vasile Leonte

1.-Vă reamintesc: GG e un boem autentic, rafinat, confirmat: fumează intens, bea vodcă ,poate gin (nu-i reproșez, e pensia lui, dar cu cine lovește paharul înaintea altui Noroc ?), ascultă rock de oriunde (o să-mi spună că ascultă și alte genuri !), citește din marii poeți ai lumii, ascultă, la radio, muzică dată la maximum și știrile crunte ale vremii (la tv nu ai ce vedea !), compune scrisori sub formă de poeme: „nu vreau să folosesc mesajele/de tip electronic/deci nu email, messenger, sms/dacă aş putea aş trimite scrisoarea cu un porumbel alb//îți scriu despre mine că nu sunt bine/nu sunt deloc/ chiar nu știu unde am dispărut/probabil te caut/și m-am pierdut căutându-te”(al **douăzecilea**). Pentru temperaturile joase, boemul de Galați și-a cumpărat legăturică, precum Chiriacul lui nenea Iancu. Recurge, cumpătat, la exorcizarea prin cuvânt, „ mai dureroasă decât cea fizică/niciun bici nu are șfichiul mai înțepător/decât șfichiul cuvântului.”(al **paisprecelea**).

2.- Vă reamintesc: GG preia, își însușește , pe cont propriu și prelucrează , în

structuri lirice semnate de domnia sa, replica cinematografică de profunzime, potrivit căreia mâna care nu tastează o poveste din/ despre/cu viață nu primește aplauze. În profunzime, GG practică reconversia marii poezii, române, ca să ne simțim acasă întâi,

cu evidente câștiguri bilaterale. Exemplific din seria prelungirilor/ restructurărilor: eternul feminin „indiferent care ți-e numele real/pentru mine ești Lara/colega de bancă din grădiniță/iubirea dintâi din liceu/mama copiilor mei/sau doamna în negru/care mă va însoți/ spre dincolo”(șaizeci și șase+ trei – scrisoare), tema iubirii neîmpărtășite („nimeni nu mi-a spus/că iubirea dintr-o singură direcție/ poate deveni toxică/(cea mai toxică boală) – **al șaselea**”), mitul androgenului, al perechii originare „în fiecare dintre noi/locuiește o jumătate din celălalt/o jumătate ascunsă/de privirile iscoditoare//suntem creația celuilalt”(șaizeci și unu). Găsesc și texte de o totală discreție, cristaline, de o puritate amețitoare, aproape memorabile, gândite și pentru mine ca cititor anonim: „dacă locuiești în sufletul unei frunze/visezi, cu timpul, să devii copac// dacă locuiești în palmele lui Dumnezeu/ visezi să fii El (Gabi, trufia e mare păcat ! Uită-te la soarta Sărmanului Dionis , care nu înduioșează pe liceanul studios, substratul filozofic fiind peste media internetului!) // dacă adormi cu o carte în mână/visezi să te transformi în cuvânt//dar tu ?/tu unde ai vrea să adormi?//(patruzeci și unu), alături de „încerc să socotesc/de cât timp/îți trimit poeme/am tot numărat răspunsurile lipsă/ și am văzut că îți scriu/ de o jumătate de veșnicie//nu înseamnă prea mult/dacă mă gândesc/că Dumnezeu/este veșnic//eu nu sunt”(șaizeci și șase+doi). Aceleași calități în: **al patrulea**, **al doisprezecelea**(ce nostalgii incalculabile, ce plonjări euforice în: „ultima zi de vază/nu e niciodată ultima/e penultima”), **patruzeci și nouă** („poezia e singura care mai păstrează/dramul de decență necesar/unei morți frumoase”) și câte vor mai fi fiind pe placul cititorului..

3. - Observ: GG nu se dedă la exerciții lirice spectaculoase, post-avangardiste, la exhibiții lingvistice, la

asocieri impardonabile de cuvinte ca să obțină admirații ieftine. Lasă textului nervurile intacte, substanța vitală circulă după legile Poeziei, adică în deplin acord cu emoția, dând șansă comunicării. Într-o lume în care doar TRISTEȚEA se scrie cu majuscule (ca să ne cuprindă pe toți ai noștri), GG construiește câte o rază de soare (evident blândă, nu ucigătoare !) deasupra fiecăruia. GG nu face promisiuni deșarte, nu dezghioacă iluzii, chiar adună fărâme de lirism autentic: „îți scriu pe frunze acum/ copacul care sunt/nu are nevoie de ele/sunt un auxiliar inutil/cum aripile pentru moara de vânt/care nu va zbura niciodată”(douăzeci și opt); „toamna a rămas doar casa mea/ locuim doi aici/eu și singurătatea/cu frunze ruginii”(treizeci și opt).

4.- Recapitulăm: GG, în tinerețea tranzitorie, de început, a învățat poezia, pe la seminariile universitare, din esteticile lui Maiorescu, Vianu, Călinescu, ale înțelepților antici , ale pricepuților de nemți. Apoi, a devenit atent la zborul pescărușilor, la curgerea domoală a fluviului, la geografia statornică a Munților Măcinului, la alunecarea lenevoasă a vapoarelor prin dreptul Liceului de Marină. Atent la șuvoiul lacrimilor țâșnite din sufletul adolescenților, lacrimi cu care e udată, în sus, în jos, strada Portului. Atent la iluziile nocturne ale băutorilor de bere din tavernele danubiene. Sensibil la dispărutele parfumuri de tei de pe un bulevard sufocat de însemnele auto ale prezentului. Cred că și pe mine m-au străluminat imbolduri poeticești, umblând dezorientat pe holurile invadate de lumină reținută ale numitei unități de instruire. Recitesc (pentru a căta oară ?) poemul **treizeci și șapte** (*efectul fluviului asupra cuvântului*), mă las încântat și transcriu secvențial: „ca să simți că ești danubian/trebuie să fi mirosit măcar o dată/ vinetele pe care Natașa/ le cocea pe puntea ruginită/ a șleului/(...)ca să te numești poet

al fluviului/trebuie să înveți cuvântul/să îi spună mamă/ dunării”.

5. - GG nu scrie cu orgoliul sau încrâncenarea Unicului Poet, înșurubat în universul său, ci cu bucuria pescuitului de perle, ajuns cu recolta în fața primilor cumpărători. Sunt convins că preia din jubilația boxerului care vede sânge pe fața adversarului, dacă este încurajat și înconjurat de admiratori. Cu deosebirea că-și menajează victima, cititorul/ ascultătorul. De ce scrie GG ? A răspuns în felurite chipuri. O probă: „scriem din nevoia spovedirii/avem nevoie de un alt eu/căruia să-i mărturisim/ca unui preot aflat sub jurământul tăcerii/frustrările/neîmplinirile/minciunile noastre mici sau mari”(douăzeci și cinci – **motivatio**).

Ne retragem spre lectură, așteptând alte provocări semnate Gabriel Gherbăluță. În ultima vreme le și primim, matinal, cotidian, cordial, pe paginile virtuale.

Mulțumim, domnule profesor !

revista dunărea de jos

ART CITY reading

Cu ariciul după aur
Marian Dumitru

Îngeri pe suflet

„Are în aceste poezii, parcă, o întâlnire cu lirica din Ultima scrisoare a lui Gabriel García Márquez în care, deși e proză, găsim un lirism special, de incontestabilă valoare. Poemul *Aceeași umbră* mi se pare cel mai reușit. Are multe tablouri lirice care pot fi prinse, nu numai grafic, dar și muzical. Are imagini frumoase și exprimări care, deși succinte, sunt cuprinzătoare. Iată: De undeva de sus/ de foarte de sus/ îngerul meu/ mă privește/ are grijă de mine/ mă păzește de cele rele/ îmi arată calea/ pe care s-o urmez/ îngerul meu ești tu, mamă!/ aș face din imaginea ta/ o icoană. (Îngerul meu)” (Ecaterina Păun)

Adrian Talabă

„Titlul este surprinzător; merge pe o linie elegiacă - trimiterea directă la dragostea pentru mama sau pentru femeia apropiată/ iubită din viața sa dându-i o notă de nostalgie aparte. În *Zeița mea* are un lirism descriptiv remarcabil: țineai mâinile/ ridicate spre cer/ încât din curcubeu/ tu ți-ai făcut brățară/ iar norul ce-a coborât/ s-a așezat pe fruntea ta/ ca o coroană/ iarba pe care o calci/ e un covor de rouă/ iubirea ta/ îmi descrețește fruntea/ privirea ta îmi mângâie obrazul.” (Gabriel Gherbăluță)

O pană de pescăruș

Un pescăruș
mi-a dăruit din aripa sa
o pană
în zborul ei,
pana mi-a mângâiat obrazul
apoi buzele
am recunoscut
mângâierea ta,
sărutul tău
ai zburat
vreodată
ca un pescăruș?

Ultimile clipe

Privirea rece și pierdută
spre amintiri își îndreaptă pașii
corp obosit de atâtea toamne reci
și-arată durerea
în disperarea ce cuprinde totul
căutăm pe cei dragi să-i avem alături
Dumnezeu ne-așteaptă-n lumina
ce ni se arată-n zare...
spre care sufletul aleargă
pentru o nouă înfățișare...
îngerii spun o rugăciune
se simte mirosul de tămâie
al ultimilor clipe
o adiere va stinge în curând
lumânare vieții.

Sunetul tăcerii

Cum e să ascuți
sunetul tăcerii
îți spun eu
e liniște, o liniște adâncă
poți afla ce-ți dorești
doar din priviri
iubito
privește-n ochii mei
ei îți vor spune
cât de mult
te iubesc
cuvintele-mi sunt închise
în frumusețea ta.

Pomul iubirii

Am în fața casei un pom
pomul a înmugurit
doar e primăvară
mugurii aceștia vor da flori
în flori sunt priviri
din priviri apar îmbrățișări
din îmbrățișări apar săruturi
apoi fructul, fructul iubirii
vino să admirăm împreună
pomul iubirii
doar tu și eu
visați de Brâncuși.

Urmele pașilor

Ascult de la fereastră
cum marea cântă
pescărușii s-au așezat
pe valuri
ca notele pe portativ
la orizont
cerul sărută marea
în nisip
urmele pașilor noștrii
amintesc
de o poveste de iubire
o iubire morgana.

Te aștept

Fiecare rid
e o amintire
fiecare fir de păr alb
o lacrimă
fiecare privire
este o dorință
dorința de a fi cu tine
de a ne bucura împreună
te aștept în brațele mele
obosite de atâta așteptare
te aștept...
zeul de pe cruce
așteaptă și el.

Cămașa cerului

Ștefan Dima Zărnești

Cămașa cerului

Cu linia orizontului
 Scuturam cerul de stele coapte,
 Dar Luna le oprea în poala nopții.
 Albastrul din cămașa cerului
 Mă ducea la fântâna gândurilor
 Să beau din apa cunoașterii.
 C-un zâmbet spărgeam oul timpului
 Pe-o muzică astrală.
 Intram în grădina universului,
 Furam sâmburi de lumină,
 Dezbrăcam poezia de cuvinte,
 Le întindeam pe ața vieții
 Și vâram mâna în buzunarul Soarelui.
 Doream să-l las orfan de puțină căldură
 Pentru a-ncălzi culorile tabloului.
 Nepotul Alexandru mă ruga să îi dau
 Liniștea din cămașa cerului.
 Plec să mă culc în Carul Mare,
 Pun cartea de rugăciuni sub cap, să-mi fie
 pernă.
 Flămând de atâta
 iubire,
 Sub cămașa cerului,
 Visez la o viață eternă.

Sâmburii ploii

Hai să urcăm pe scara gândurilor,
 Să tragem perdeaua norilor
 De pe stâlpii văzduhului.
 Spălați cu-mbrățișări de sâmburii ploii,
 Ne vom ascunde în podul cerului,
 Vom sta acolo în numele iertării,
 Ca doi dezbrăcați de păcate
 În pădurea nopților plecate.
 Pe furiș din când în când,
 Vom coborâ să-mbrățișăm părintele Pământ.

Te căutam

Să mă regăsesc
Pe prispa gândurilor tale.
De-aș fi harpă,
V-aș cânta zi și noapte
Dar mi-s degetele șchioape
De ne-nțelesul notelor cântate.
Realitatea mă-nvață, ura și minciuna
Vor să-mi astupe gura,
Dar gândul și sufletul meu
Le-au scos din mine-ntruna.
Spune iubito,
Cu ce liniște să-ți sparg tăcerea
cuvintelor
Ca să-ți fiu eșarfă de nor,
Cadou pe timpul tău nemuritor.
Zâmbetul privirii tale
Scutură florile de petale,
Iar din al meu trup de fum
Se vor naște păduri de parfum.

Tainicul abis

În brațele dimineții
Roua naște firului de iarbă înălțarea,
Luna se dezbracă de culoare
Și aruncă stelele pe cer.
Cu gândul vreau să-i fur nițel,
Din tainicul abis,
O formă de mister.
Sap în adâncul misterului
Să scot formele iubirii.
Din pânza înțelesului astral,
Cu flori de nisip,
Croiesc rochia de nuntă,
Pentru mireasa nopții, Luna.

Nasturi de stele

Din zăpada cuvintelor
Fac bulgări de lumină,
Arunc în fereastra lumii,
Să mă prindă somnul
Cu o nouă condamnare la visare.
Din grădina Raiului,
Rup creanga norilor,
Pentru nașterea zâmbetului de floare.
Ca doi nesătui,
Îmbrăcați în cămașa cerului,
Având nasturi și gulere stelare,
Ca două inele,
Vom urca în trăsura timpului
Plimbându-ne prin universuri paralele,
Botezați în catedrale astrale.

Șah la viață

Ascuns în pădurea de nori
Aprindeam flacăra tăcerii
Cu imnul iertării.
Eu, zugravul de cuvinte și culori,
Purtam în ochi flori de flori
Și vieții dădeam șah de-atâtea ori.
În buzunarul clepsidrei,
Umbrele umblau în costum de nisip,
Iar Pământul, la fel,
Dorea să-și prindă Universul de el,
Ca o mirare la rever,
Sub formă de mister.

Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Canciov” organizează cea de-a XX-a ediție a *Festivalului-Concurs Național de Creație Literară „Avangarda XXII”*, manifestare care își propune descoperirea și promovarea creatorilor de literatură, începători și profesioniști din țară și diasporă, precum și a celor mai talentați soliști vocali de muzică populară, clasică, ușoară și folk. Astfel, competiția va identifica și promova cele mai bune texte și cărți de literatură din perioada 2022-2023, cel mai bun debut în volum, cele mai valoroase reviste literare și de cultură, cei mai buni soliști vocali de muzică, precum și cea mai remarcabilă contribuție la promovarea literaturii române.

La această competiție pot participa:

I. Creatori de poezie, proză scurtă, critică literară și/sau eseu, traducători care:

- nu au depășit vârsta de 47 de ani și nu au debutat editorial;
- au debutat editorial în perioada 2022-2023 (până la data limită de primire a materialelor pentru concurs);

-scriitori profesioniști fără limită de vârstă;

II. Reviste literare și de cultură apărute în perioada 2022 - 2023 (până la data limită de primire a materialelor pentru concurs).

III. Soliști de muzică populară, clasică, ușoară

IV. Manageri care promovează literatura română și creatori băcăuani

Notă:

Lucrările concurenților (cu excepția cărților și revistelor) vor fi transmise la adresa de e-mail: victormunteanu28@yahoo.com

Toate lucrările vor fi transmise până la data de 16 august 2023 (data poștei), inclusiv cărțile și revistele care vor fi expediate pe adresa: Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Canciov”, Strada 9 Mai, bloc 80, scara A, Ap. 7, Etaj 7, CP: 600065, municipiul Bacău, județul Bacău, cu mențiunea: „Pentru Festivalul-Concurs Național de Creație Literară Anvangarda XXII”.

DICTIONAR Artiști plastici gălățeni (193)

Corneliu Stoica

MEIU, Valentin - sculptor. S-a născut la 1 ianuarie 1955, în orașul Tecuci, unde a urmat și cursurile Școlii Gimnaziale și ale Liceului. Din 1970 a început să studieze și să lucreze în atelierul din București al fratelui său, sculptorul Mihail Meiu. A absolvit Facultatea de Arte Plastice, secția sculptură, din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași, secția sculptură, clasa profesorilor Dumitru Căileanu și Ion Antonică (1983). Studii de masterat în filozofia artei la Facultatea de Arte Vizuale din cadrul Universității de Arte „George Enescu” Iași. Este membru fondator al Grupului de sculptori „5 +” și membru al U. A. P. R., Filiala Iași. După absolvirea facultății a fost repartizat ca profesor de desen în Bârlad, unde a rămas doar cât a ținut perioada de stagiatură, după care a plecat la Iași, unde a practicat diferite munci necalificate. A lucrat și într-un atelier de monumente funerare, timp în care, așa cum mărturisește „a învățat să simtă piatra”. În 1999, la propunerea sculptorului Gheorghe Gherghiță-Vornicu, inspector școlar pentru arte vizuale, și-a reluat activitatea didactică la Școala Gimnazială din comuna Tomești – Iași, iar în 2000 a fost încadrat ca profesor de desen, compoziție și modelaj la Colegiul Național de Arte „Octav Băncilă” Iași.

Expoziții personale: Tecuci (1974); Iași (1993); Brăila (2004); „Exvolare ad Alta”/ „Zbor spre înălțimi” (împreună cu pictorița Ofelia Huțul), Galeria de Artă „N. N. Tonitza”, Iași (2022). *Participări la expoziții de grup:* Din 1983 a participat la expoziții de grup și colective ale Filialei Iași a U.A.P., organizate în orașele Iași, București, Bârlad, Vaslui; Concursul Național de Pictură, Grafică, Sculptură și Artă Decorativă „N. N. Tonitza”, Bârlad (1998); Expoziția Internațională „Art. Viziuni Contemporane, Festivalul Internațional Arte, Reciclări,

Meiu Valentin

Naomi

Terapii, Educație, Ediția a IV-a, Galeria „Theodor Pallady”, Iași (2014), Ediția a VI-a, Galeria „Cupola”; Iași (2016); Salonul Omagial „Centenar”, Iași (ianuarie 2018) și Biblioteca Municipală „Radu Rosetti” Onești (decembrie 2018); Expoziția „Flowers/ Celebration/ Universities of Iași, 1860 – 2020”, Galeria de artă modernă și contemporană „Sala pașilor pierduți”, Palatul Universității Iași (2020), etc. A participat la Taberele de creație de la Tulcea, Brăila și Iași („Artis 600”, 2008). *Lucrări de for public:* Bustul lui Gheorghe Asachi, Colegiului

Național Iași (ghips patinat, 110x55x40 cm, 1998); „Jertfă”, piatră, Universitatea de Arte „George Enescu” Iași (2008). Este autor al mai multor monumente de arhitectură funerară. *Distincții*: Premiul pentru sculptură din partea Fundației Profesor Emil Stratan (1993); Premiul „Constantin Popovici” la Concursul Național de Pictură, Grafică, Sculptură și Artă Decorativă „N. N. Tonitza”, Bârlad (1998).

Valentin Meiu cioplește îndeosebi în marmură și piatră, materiale tradiționale față de care manifestă o deosebită înțelegere și cărora le dă forme ce cuceresc prin puritatea și sugestivitatea lor, prin expresia sintetică și ritmul melodios al volumelor. În legătură cu creația sa, criticul și istoricul de artă Valentin Ciucă notează: „*În pofida unei gesticulații abundente și a unui fel de a fi propriu în spiritul boemei de altădată, Valentin Meiu face dovada unei depline seriozități profesionale. Sculptura lui cu iz religios în idee nu face excese bigote în exprimare. Formele păstrează relația cu antropomorful, rezolvat însă în echivalențe simbolice. Protopărinții biblici Iov, Abraham, Fiul risipitor devin motive în măsura în care sculptorul poate comenta plastic niște existențe situate între controlabilul realității și mitologia sacră. Tratarea volumelor e cursivă, fără accente de relief care să manevreze privirea și confirmă o bună tehnică de lucru. Meiu are calitatea de a vedea prin om, umanitatea*”.

Lucrările din expoziția din 2022 de la Galeria de Artă „N. N. Tonitza” Iași sunt materializări în piatră și marmură ale zborului, înțeles ca desprindere de sol, dar având și conotații mult mai adânci, precum înălțarea și apropierea sufletului de Divinitate sau spiritualizarea ființei prin metamorfoze interioare care presupun bunătate, iertare și iubire față de semeni și față de Creatorul Suprem.

Meiu Valentin - Bufnița

Meiu Valentin

Rugăciune & Tors

Bibliografie: Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase la Iași*, Editura Art XXI, Iași, 2005; Năstasă Forțu, *Orizonturi artistice contemporane*, Fundația de Artă „Sf. Luca” Bârlad, Editura Pan Europe, Iași, 2006; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; *Un secol de sculptură românească*, enciclopedie on-line, coordonator de proiect Radu Pervolovici,

Centrul Cultural Meta, București, 2011; *Dicționarul sculptorilor din România* (coordonator, Ioana Vlasiu), vol. II, lit. H – Z, Editura Academiei Române, București, 2012; Corneliu Stoica, *Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*, ediția I, Muzeul de Artă Vizuală Galați, Editura „Terra”, Focșani, 2007; ediția a II-a revăzută și întregită, Editura „Axis Libri”, Galați, 2013 .

MORPHOCHROMA

Diana Melnic: Opțiunea pentru pictura figurativă

Corneliu Stoica

Prezentă în două rânduri la Saloanele Filialei Galați a U. A. P. R. din ultimii doi ani, ca și la ediția din 2020 a Bienalei Naționale de Artă „Camil Ressu”, tânăra pictoriță Diana Melnic a debutat pe simezele Galeriilor de Artă „Nicolae Mantu” cu o expoziție personală intitulată „Despre natură și culoare”, manifestare care reunește 40 de lucrări de pictură realizate în perioada 2020 – 2023 în tehnica uleiului pe pânză.

Artista este originară din Republica Moldova, fiind născută la 26 august 1993 în satul Hlina, raionul Briceni. A absolvit Universitatea „Perspectiva - INT” din Chișinău, specialitatea Design vestimentar (2016), după care a venit în România, unde a absolvit Universitatea Națională de Arte „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Vizuale și Design, clasa profesorului Cristian Neagoe (2019). La aceeași instituție de învățământ artistic superior a absolvit și studiile masterale (2021). Acum trăiește și lucrează în Galați. Încă din perioada studenției a participat la unele expoziții de grup, precum: „Expresii”, Galeria de Artă

„Nicolae Tonitza”, Iași (2017), „Urme ale sufletului”, Muzeul Unirii, Iași (2018); „Autoportret – Eneagrama”, Sala Pașilor Pierduți, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași (2018); „Atelier 35”, Galeria de Artă „Nicolae Tonitza”; Festivalul Național Studențesc VIZUALIA, ediția a IV-a, Casa de Cultură a Studenților, Cluj-Napoca (2019); „Teritorii dedicate sufletului”, Muzeul Unirii Iași (2019); „Jam Art Session”

(expoziție internațională), Centrul Cultural „Kult 41”, Bonn, Germania”; „Poem vizual II” (lucrări inspirate de poezia lui Mihai Eminescu), Galeria „Labirint” a Casei de Cultură „Mihai Ursachi”, Iași (2020), „Green Deal” (coordonator, prof. univ. dr. Cristian Neagoe), Galeria de Artă

„Victoria”, Iași (2020). În perioada 7 – 12 octombrie 2019 a făcut parte din grupul de zece studenți din Tabăra atelier de creație organizată de Casa de Cultură „Mihai Ursachi” în parteneriat cu Facultatea de Arte Vizuale și Design din cadrul Universității de Arte „George Enescu” a cărei scop a fost revitalizarea acțiunilor de documentare în Parcul Copou, el însuși un celebru simbol cultural al Iașilor. Lucrările realizate au fost prezentate în expoziția „Art in the Park”.

Cele 40 de lucrări expuse la Galeria „Nicolae Mantu” reprezintă peisaje, naturi statice, flori, portrete și

compoziții, genuri a căror tehnică artista o stăpânește, lăsând să intuim în spatele acestora o creatoare de mare forță realistă, preocupată în tot ceea ce așterne pe pânză atât de desen, structură compozițională cât și de culoare. Diana Melnic nu este descriptivă, din natură ea selectează fragmentele și elementele esențiale pe care să le immortalizeze pe pânză și care să fie în stare să trezească în sufletele celor care îi privesc tablourile emoții și sentimente, trăiri, dorința de a cunoaște frumusețile naturii, indiferent de locul unde se află acestea. Întâlnim în lucrările pictoriței imagini acvatice cu întinderi nesfârșite de ape („Marea”, „În zare”), bărci pescărești trase la mal („Odihnă”, „Bărci”), peisajul de o frumusețe fascinantă a Coastei Amalfi (Italia), care nu întâmplător face parte din patrimoniul UNESCO („Peisaj din

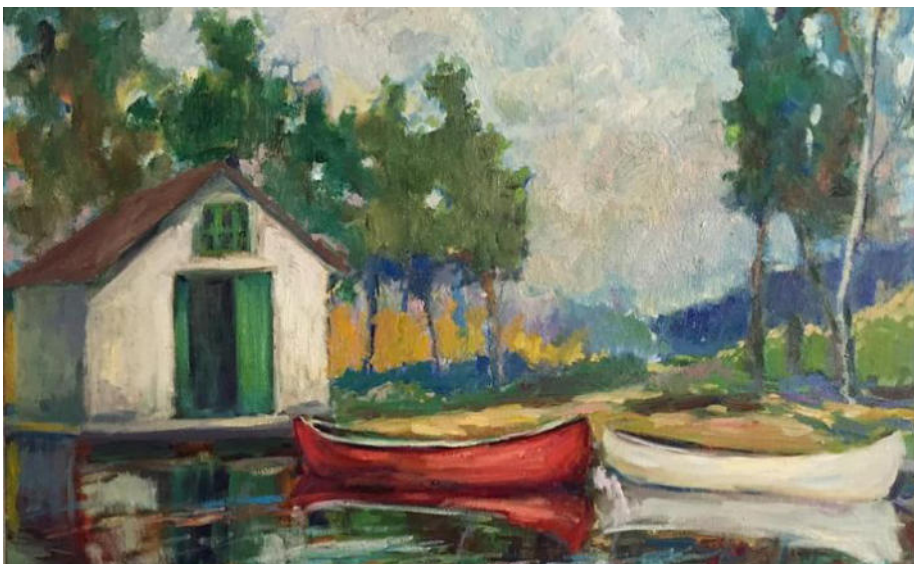
Amalfi”), secvențe cu ierni blânde („Prima zăpadă”), apusuri și toamne îmbrăcate în veșminte de purpură și aur („Apus”, „Toamnă”), case și curți țărănești, cu o arhitectură

Diana Melnic
 Portret de copil & Nevasta

specifică locurilor („Case la mal”, „În curte”), portrete de copii și adulți („Portret de copil”, „Nevastă”), priveliști însuflețite de prezența ființei umane („Fată pe cal”, „Lorelei”), vite la adăpat („La adăpat”) și foarte multe naturi statice cu flori, cu fructe sau cu legume („Vază cu narcise”, „Flori de câmp”, „Natură statică cu nuci”, „Natură statică cu rodii”, „Floarea-soarelui”, „Flori de cireș”, „Bujori”, „Crizanteme”, „Gutui”, „Lalele”, „Clementine”, „Rodii”, „Legume”).

Optând pentru pictura figurativă, Diana Melnic a abordat un registru tematic larg, aducând în prim-plan imagini tonifiante, optimiste, în care se simte din plin palpitul vieții, sensibilitatea și reacția pictoriței la realitățile cu care a venit în contact. Smaraldul valurilor mării se contopește la orizont cu griul scâmoșat al norilor; albul imaculat al zăpezii

Diana Melnic

Peisaj din Amalfi & Odihnă

dobândește reflexe discrete de la vegetația deja veștejită; sub soarele arzător, vitele însetate se înviorează sorbind apa răcoroasă și proaspătă; liniștea și mireasma pădurii predispune la visare și poezie. Femeia din pânza „Nevastă”, așa cum este înfățișată, în straie populare, bogate, pare o domniță instalată într-un superb jilț domnesc. Imaginea ei este monumentală, iar expresia chipului lasă să intuim o trăire interioară de maximă intensitate. Fetita din „Portret de copil”, pictată pe o dominantă de culori calde, poartă pe cap o coroniță împletită din flori de primăvară. Chipul ei frumos este expresia candorii și inocenței, iar privirea întrebătoare este și ea un semn al uimirii cu care caută să descopere lumea din jur.

Naturile statice cu fructe, legume și flori sunt pictate de Diana Melnic cu o sensibilitate deosebită, artista fiind preocupată să redea materialitatea, fragilitatea și prospețimea acestora. Culorile sunt luminoase, pasta este așezată în tonalități expresive, armonizate cu subtilitate. Există multă poezie în aceste lucrări, o știință compozițională bine strunită, o orchestrație coloristică demnă de toată lauda.

Aflată la prima sa expoziție personală, Diana Melnic face dovada unei artiste talentate, stăpână pe uneltele sale, cu un potențial creativ superior, care lucrează mult și caută cu mijloacele pe care le are la dispoziție să redea frumosul din natură și oameni, să-și materializeze în imagini vizuale semnificative ideile, gândurile, sentimentele, emoțiile, stările și trăirile sufletești. Avem convingerea că aceste calități creative etalate acum, în viitor le va aprofunda și le va face și mai vizibile în lucrările următoarelor sale expoziții.

Diana Melnic - Natură statică cu nuci

ARHIVĂ FOTO

1. Festivalul Internațional de Folclor „Doina Covurluiului”
2. Școala de Arte în spectacol
3. Școala de Arte. Anul Școlar 2023 - 2024
4. Atelierele creative Junior Literar

CRONICĂ

5. A pleca înseamnă a lucra - Victoria Milescu
7. Jurnal de lectură la Dunărea de Jos - Adi G. Secară
6. Regenerare și depășire a limitelor - Octavian Mihalcea
8. O carte dulce-amară sau jurnal între viață și moarte - Ghiță Nazare
29. Poeme pentru Lara. Cinci aproximări - Vasile Leonte

SERIAL

10. Sărutul lui Paris - Ion Manea
14. O pastilă / număr de Jupân Dumitrache -
Marius Dumitrache
21. Gheorghe Koslinski - Gheorghe Felea

DOCUMENT ISTORIC

27. Colibaba- Radu Moțoc

CREAȚIE LITERARĂ

32. Îngeri pe suflet - Adrian Talabă
34. Cămașa cerului - Ștefan Dima Zărnești

ART CITY Reading CITY

9. Uvertură - Valentin Antonescu
13. Vara indiană a bărbaților - Florinel Agafiței
15. Interferențe - revista Liceului Tehnologic nr. 1 Cudalbi
20. Departe - Marius Dumitrache
31. Cu ariciul după aur - Marian Dumitru

ARTĂ PLASTICĂ

37. DICȚIONAR. Artiști plastici gălățeni (193) - Corneliu Stoica
41. MORPHOCHROMA. Diana Melnic. Opțiunea pentru pictura
figurantă - Corneliu Stoica

CONSILIUL JUDEȚEAN GALATI

Festivalul

**Școala de Arte
în spectacol**

Concurs Județean de Interpretare
pentru Copii și Tineri

21-22 august 2023

Galați, cod 800008, str. Domnească, nr. 61
Tel.-Fax: 00-40-236-418400; 00-40-236-415590
E-mail: office@ccdj.ro-revistadunareadejos@ccdj.ro
www.ccdj.ro

